

Latvijas Nacionālās frontes
LAIKRAKSTS LATVIEŠU NĀCIJAS SIRDSAPZIŅAI

Iznāk kopš 2002. gada 2. maija

WWW.FRONTE.LV

Aivars Slucis: KĀPĒC IR NEPIECIEŠAMA LATVIJAS DEKOLONIZĀCIJA?

Valsts svētku priekšvakarā tika apbalvoti Aivara Sluča izsludinātā domrakstu konkursa “Kāpēc ir nepieciešama Latvijas dekolonizācija” uzvarētāji. Lai godinātu patriotiskos jauniešus, Latvijā bija ieradies pats konkursa rīkotājs.

Saruna ar latviešu tautas patriotu,
ASV dzīvojošo ārstu **Aivaru Sluci**

**PIRMKĀRT,
LATVSKA
LATVIJA**

DDD: Vai esat apmierināts ar konkursa “Kāpēc ir nepieciešama Latvijas dekolonizācija” rezultātiem?

Aivars Slucis: Jā, raksti bija labi – visiem žūrijā patika. Cerējam gan, ka būs

A.S.: Pirmais, uz ko arī es vērsu uzmanību, ir latviska Latvija. Nevar būt latviska Latvija, ja 40 procenti iedzīvotāju nerunā latviski, pat agresīvi demonstrē, ka nerunā. Turklāt viņi arī uzspiež latviešiem runāt krieviski. Nevar būt latviska Latvija bez dekolonizācijas!

Otrs jautājums ir loja-

nēta vairākos konkursa darbos, ir valodas referendumus. Daži jaunieši to nosauca par “maigu” apvērsumu pret valsti. Par to, ka kāds balsoja pret latviešu valodu kā vienīgo valsts valodu, īstenībā vajadzētu atņemt pilsonību. Pie pilsonības saņemšanas viņi ir apsolījuši aizstāvēt Latviju un latviešu valodu kā vienīgo valsts valodu.

Ceturtais – gandrīz visi kolonisti balso par “Saskaņu”, par Rubiku un Ždanoku, bet ne par latviskām partijām. “Saskaņa”

ir lojāla Krievijai, nevis Latvijai. Viņi ir kā piektā kolonna un Putina roka mūsu Saeimā. Krievu okupanti vienmēr balsos par “Saskaņu”. Te var līdzēt tikai dekolonizācija.

Piektais – mūsu oligarhi, kuri arī dara tikai sliktu Latvijai. Un viņi sadarbojas ar “Saskaņu”. Kolonistus var dabūt ārā, bet oligarhi ir jāliek cietumā. Bet “Saskaņa” to neatļaus, jo strādā kopā ar oligarhiem, uzpērkot cilvēkus u.tml.

Turpinājums 4. lpp.

ABONĒ SEV UN CITIEM!

**1. oktobrī ir sākusies laikraksta
“DDD” abonēšanas kampaņa
2016. gadam:**

- visās Latvijas pasta nodaļās (Preses izdevuma indekss: 1164)
- internetā: www.abone.pasts.lv
- pa tālr.: 67008001; 27008001
- “DDD” redakcijā (tālr.: 67140680; e-pasts: ddd@fronte.lv)

Abonēšanas maksa (eiro):

12 mēnešiem	16,40
11 mēnešiem	15,15
10 mēnešiem	13,80
9 mēnešiem	12,45
8 mēnešiem	11,10
7 mēnešiem	9,75
6 mēnešiem	8,40
5 mēnešiem	7,10
4 mēnešiem	5,70
3 mēnešiem	4,30
2 mēnešiem	2,90
1 mēnesim	1,45

Par abonēšanas iespējām ārzemēs lūdzam interesēties “DDD” redakcijā!

VISA EIROPA – nopietnu izaicinājumu priekšā

Ēriks Jēkabsons

Bijušais iekšlietu ministrs

“Augšas” atver lūku, kas šķir tās no “apakšām” (tautas) un uzņem pie sevis dumpinieku vadoņus. Kad “apakšas” nomierinās, tad lūku var mierīgi aizvērt un viss turpināsies kā līdz šim.

Nīče

Šis process ir raksturīgs ne tikai Latvijā, bet politikā vispār. Uz katrām vēlēšanām nāk “jaunas” vecās partijas ar entuziastiskiem cerību un problēmu risinājumu piedāvājumiem par jaunu un skaistu dzīvi. Neilgi pēc ievēšanas jaunievēlētie politiķi kļūst

par *status quo* jeb “sistēmas” sastāvdaļu un tiek apzīmogoti ar “viņš nāca, lai mainītu sistēmu, bet sistēma izmainīja viņu”. “Atkal nekas nemainās un visi viņi tur augšā pie “siles” vienādi!” – viņas sabiedrība.

Turpinājums 2. lpp.

13. novembra terorakts Parīzē

Šajā numurā lasiet!

“KRIEVUPASAULES” ĒNA LATVIJĀ

Saruna ar fotomākslinieku, izstādes
“Maidana cilvēki” autoru **Sergeju Meļņikoffu**

→ 5. lpp.

Vai Saeima atbalstīs Suharenko & Co šepes?

→ 6. lpp.

GLOBALISMS UN NACIONĀLISMS

→ 7. lpp.

VISA EIROPA - nopietnu izaicinājumu priekšā

Turpinājums no 1. lpp.

Gandrīz katru dienu Latvijas medijos ir lasāmas pamatoti skarbas atziņas un vērtējumi, kas teic, ka “Vienotības”, ZZS un Nacionālās apvienības politiku koalīcija šobrīd rīkojas nodevīgi un tuvrēdzīgi gluži kā tie politiķi, kuri 1919. gadā bija gatavi atvērt Rīgas vārtus tiem, kas nāca iekarot Latviju”, “nodevēju vārdi tiks ierakstīti Latvijas vēsturē uz mūžīgiem laikiem”, “ir smagi noskatīties, kā apzināti tiek pazudināta Latvijas valsts un tauta” utt.

Gandrīz pilnībā piekritot rakstītājiem un to situācijas vērtējumam, gribētos tik piebilst, ka tautas nemītīgā vilšanās savos priekšstāvjos ir bijusi un vienmēr būs. Taču, ja vilšanās ieilgst un iesakņojas, tas veicina jau tā esošo “upurmentalitāti”. “Mums melo, mūs krāpj un apzog. Ir smagi un bezspēcīgi no-

skatīties...” Nopūtām un vaidiem ir jāseko rīcībai! Jautājums ir:

Nevis ko darīt, bet – ko nozīmē “darīt” un vai “darīt”?

DEMOKRĀTIJU IETEKME

Mēs it kā zinām, ko vajadzētu darīt valdībai un Saeimai. Ko varam darīt paši? Visdažādāko domu un uzskatu paudēji būs vienprātīgi, ka ir apdraudēta Latvijas valsts un tautas neatkarība, bet galvenais – identitāte. Identitāte nav tikai neatkarība, bet galvenais – identitāte. Identitāte nav tikai neatkarība, bet galvenais – identitāte. Identitāte nav tikai neatkarība, bet galvenais – identitāte.

Jāņem vērā, ka šis laiks nav tikai neapmierinātība ar ekonomisko situāciju, bet Latvijas valstiskuma, nācijas un identitātes pastāvēšanas jautājums. Ka-

tastrofālā demogrāfiskā situācija (mēs izmirstam!) un vienlaicīgi migrantu invāzija Eiropā, arī Latvijā. Rīgas vārti tiek atvērti “tautu staigāšanas globālajiem plūdiem”, kurus nespēj apturēt pat Eiropas valstu armijas un robezsardzes.

Mēs bieži apelējam pie Rietumu demokrātijām. Taču tās “demos” (grieķu val. – sabiedrība, tauta) lielākoties ir vairākuma gribas izpausme un uzspiešana. Vairākumu ir viegli manipulēt, jo tas seko “pūļa psiholoģijas politko- rektumam”. Svarīgi mums ir nesākt domāt vienkāršotās “pūļa psiholoģijas” kategorijās. (Labie pret sliktajiem, gaisma pret tumsu, valdība ļaunā – mēs labie, visi un viss ap mums vainīgi – mēs svēti). ASV konstitūcijas sakarā ir teikts, ka “brīvība bez atbildības kļūst par visatļautību” un “brīvība bez disciplīnas par anarhiju”. Tieši atbildības un disciplīnas (vērtību, morālo principu) trūkums brīvības kontekstā, kur tā saucamās Rietumu demokrātijas ar savu “demokrātijas” izpratni ir novedušas Eiropu, kur tā ir tagad savā vājumā, mazspējā un neizlēmībā.

Konstitucionālā Republika (kāda ir ASV) akcentē indivīda pamattiesības, brīvības un pienākumus. Piemēram, ja vairākums (demos) nobalso, ka visiem iedzīvotājiem ir jānoskuj mati un jāizskuj uzacis, lai veicinātu visu cilvēku un dzimumu vienlīdzību, lai veicinātu tautību sajaukšanos, rasisma mazināšanai pasaulē, tad konstitūcijas individuālās brīvības likums man ļauj rīkoties, kā es uzskatu par vajadzīgu (audzēt garus matus, neuzņemt vai uzņemt bēgļus savās mājās utt.). Nepieņemot “augšū” uzspiesto pseidosolidaritāti.

Demokrātijas tendence ir palielināt valdības un varas ietekmi uz sadzīvi, privāto dzīvi un dzīves veidu. Šī ilūzija (ka valdībai jānodrīkst) ir ļoti spēcīga arī Latvijā. Piemēram, doma, ka valdība (ja tik būtu vairāk naudas un sociālā nodrošinājuma) palīdzēs uzlabot dzimstības situāciju valstī. Tiek runāts, ka tāpat kā divi procenti tiek piešķirti aizsardzībai, tikpat vajadzētu piešķirt demogrāfijas uzlabošanai.

Vispārzināms ir fakts, ka bagātājās rietumu valstīs, kā, piemēram, Vācijā un Zviedrijā, Norvēģijā, kur ir izcila sociālā nodrošināšana (medicīna, augstas algas un pabalsti), ir ļoti zema dzimstība. Protams nauda ir svarīgs instruments, bet ja cilvēki paši negribēs kuplas ģimenes, nekas neuzlabosies. Pat, ja dzimstības uzlabošanai piešķirtu divdesmit procentus! Valdība un nauda nepalīdzēs! (Vislielākā dzimstība pasaulē ir tieši nabadzīgās zemēs). Viss ir atkarīgs no stiprām

vērtībām, patriotisma un pasaules uzskata, kas nav balstīts utilitārā patēriņa materiālisma domāšanā.

Valdība nevis risina problēmas, bet gan tās rada. Īstermiņa risinājumi (piemēram, kārtējā nodokļu paaugstināšana), kļūst par ilgtermiņa problēmu (valsts ekonomika ilgstoši nikuļo).

VALDĪBA IR PROBLĒMA

Lielākoties Rietumu vēsturē starptautisko un nacionālo problēmu izraisītājas ir tieši bijušās valdības. Valdības lielākoties nerisina problēmas, tās rada problēmas, un tad tās nāk, lai risinātu problēmas, kurās tās ir radījušas. (Un tas jau izklausās pēc marksisma, un tas ir posta un sabrukuma iezvanītājs.)

ASV valdība šodien atzīst savas ārpolitikas neveiksmes Afganistānā, Irākā, Sīrijā u.c., izgaismojot “asimetriskā kara” un “hibrīdkara esamību” gan Ukrainā, gan ISIS infiltra- ciju migrantu nekontrolējamā plūsmā visā pasaulē. ASV izdevums “The New York Review” raksta par ISIS dibinātāja Al Zarfavi kriminālo pagātni, zvēriskajām masu slepkavībām un Rietumu dienestu nespēju “izprast” šo “fenomenu”(!). Bandas vadonis lietoja Arābijas Lorenca taktiku – būt kā miglai, parādīties, nolīt slepkavības lietum un atkal izgaist, lai netērētu laiku un pūles kara laukā, godīgā kaujā. Viņš pielietoja Mao Ze Duna taktiku, kurš aicināja “revolucionāriem cīnītājiem” būt kā zivīm, kas peld vietējo iedzīvotāju ezeros, tā vieglāk nogalinot naidnieku un pārņemot varu attiecīgā teritorijā. Rietumu lielvaras ar visām savām armijām, slepeniem dienestiem, satelītiem nav spējuši paredzēt procesus uz priekšu un priekšlaicīgi. Paredzēšanas nespēja ir Rietumu mazspējas klupšanas akmens. Obama var Apvienoto Nāciju samita laikā “turēt semināru par ekstrēmismu politikā” un izteikt nosodījumus un rezolūcijas pieņemt pret vardarbību, bet tas nemaina situāciju reālā dzīvē ne Sīrijā, ne Irākā vai Libijā un tagad jau visā Eiropā.

Rezultātu redzam šodien Eiropā! Latvijas problēma ir Rietumu valdību impotences problēma! Vēl vairāk, Latvijas valdība hameleoniski piemērojas šai mazspējai, esot bez sava neatkarīgā (vai vispār jebkāda) viedokļa, kā to pierādīja Latvijas EP prezidentūras laiks.

PASAULES UZSKATU SADURSME

Labestīgi cilvēki, skatīties TV “bēgļu” šausmu bildēs skandē: “Vairāk cil-

vēcības!”, “robežas vaļā” utt. Džordžs Soross tikko atzina savu līdzdalību migrācijas krīzē. E-pastā

das un varas resursus) un nacionālo valstu, un tradicionālo kristīgo vērtību atbalstītāji no otras puses. Ja

Latvijas tautai, tās sabiedrībai, pašai ir jāmobilizējas un jāaktivizējas. Tieši pasivitāte, apātija, pagurums un “pārdegšana” ir tā, kas pieļauj “augšām” darīt, kā pašam tik, pilnīgi neklausoties tautas balsi.

“Bloomberg Business” Soross apgalvo, ka viņa plāns “ir migranti kā augstākais mērķis, bet nacionālās robežas ir šķērslis”, kas jānovāc. Komentāri lieki. Latvija peld līdzī pa šo neskaidri duļķaino nejdzību straumi. (Nespēja diferencēt bērnus, sievietes, visus tos, kuru dzīvības ir briesmās, no absolūtā vairākuma migrantu, kuru vandālisms, vardarbība un barbarisms ir identisks tam, kas savulaik sagrāva Romas Impēriju).

Šis ārpolitikas piemērs ir adekvāts arī Latvijas iekšpolitiskajai mazspējai, t.i., valdošo “racionāli organizētajam neprātam” (jaunpieņemtais katastrofālais budžets, mazo uzņēmēju “zīnaugšana”, neeksistējošs plāns attiecībā uz “bēgļiem”, drošības doktrīnas nenoteiktība, demogrāfijas problēmu risināšanas imitācija utt.) Tāpēc valsts varai ir jāpieder tautai/pilsoniskai sabiedrībai, nevis valdībai!

Padomju Savienības laikā bija Maskava, Eiropas Savienības laikā mums ir Brisele. Jo vairāk Eiropas Savienība sāk kļūt centralizētāka un vairāk līdzinās Padomju Savienībai, un ir neatkarīgām valstīm noteikumu un nosacījumu diktējošāka, jo skaidrāk kļūst redzami mūsdienu *kirhenšteini* un *kvislingi* – Latvijas nodevēji un kolaboracionisti. Kā par PSRS laikiem tika sacīts, sak’, mēs bijām “spiesti” stāties kompartijā, tā tagad esam “spiesti” paklausīt Briseles diktātam, lai dabūtu kādu labumu.

Runāsim skaidri: neviens nav bijis un nav spiests! Katrs pats izšķiras, kā rīkoties. Pasaule mainās, laiki mainās. Lielākajai daļai latviešu bija labtīgas ilgas par labklājību un drošību Eiropas Savienībā. Nespējām paredzēt to, kas tagad notiek. Tagad ir pavisam cita situācija un ir jākoncentrējas un jāspēj paredzēt, kas notiks tālāk. Bez dramatisma ir jāatzīst, ka šis ir izšķirošs laiks ne tikai Latvijai, bet arī Eiropas pastāvēšanai.

Uzskatāmāki sāk parādīties un rīkoties divas noņemnes, kā Sorosa, Rotšildu u.c. nacionālo robežu noārdīšanas un Eiropas federalisma veicinātāji un kosmopolīti no vienas puses (iesaistot milzīgus nau-

vēl neseno šo divu pasaules uzskatu (teiksim, liberālais un konservatīvais) sadursmes notika akadēmiskā, politiskā vidē, strīdoties no parlamentu tribīnēm, tad tagad mēs tuvojamies jaunai hibrīdkara fronteī (transatlantiskās organizētās noziedzības kūrētie kontrabandas bēgļi, pieaugošais terorisms, kara pārņemtie Tuvie Austrumi, Sorosītu un Co “humanitārā” milzu nauda). Negaidītas jaunas sabiedroto alianses (“humānisma un liberālisma” mecenāti ar transnacionālās noziedzības struktūrām) dara visu, lai iznīcinātu vai pakļautu sev Eiropas valstis un nokautu Eiropas garu.

MĒS NEDRĪKSTAM NOMIERINĀTIES!

Latvijas tautai, tās sabiedrībai, pašai ir jāmobilizējas un jāaktivizējas. Tieši pasivitāte, apātija, pagurums un “pārdegšana” ir tā, kas pieļauj “augšām” darīt, kā pašam tik, pilnīgi neklausoties tautas balsi. Visa Eiropa ir nopietnu izaicinājumu priekšā.

Principiāla atbilde uz jautājumu “ko darīt?” nav meklējama valdības politiskās deklarācijās vai tehniskos risinājumos, bet gan individuālā un kolektīvā patriotismā. Katra indivīda, katras ģimenes lokā, katras draudzes, katras nevalstiskās organizācijas vai patriotu domu grupas lokā. Pilsoniskā sabiedrība un pilsoniskā apziņa ir tā, kas var un maina tautas gājuma virzību.

Tas nozīmē, ka tautas sabiedrības pašorganizēšanās (demonstrācijas, protesti, referendumu) ir tie, kas ir spējīgi atlauzt vaļā to lūku, kas šķir “augšām” no “apakšām”. Mēs nedrīkstam nomierināties! “Lūkai ir jābūt vaļā”, un tad tā ir jānojauc. Tas ir jādara! Daudziem tas nebūs populāri, bet – katram jābūt ar sevi, savu ģimeni, kaimiņu, tuvāko apkārtni un dziļāku iedziļināšanos notiekošajos procesos gan Latvijā, gan pasaulē. Tā nav tikai celsmīga frāze bet gan vēsturiska un garīga realitāte, kas bija pamatā mūsu tautas Atmodai, valstiskumam un brīvībai.

5. novembrī pie Saeimas ēkas notika pikets pret bēgļu uzņemšanu Latvijā.

NO MELNĀ KVADRĀTA UZ MELNO CAURUMU

Andrejs
Končalovskis

*Turpinājums no
iepriekšējā numura*

Kopš 19. gadsimta beigām eiropiešu mākslā parādījās acīm redzama tendence atrauties no savām vēsturiskajām saknēm un tradīcijām. Šī nepārvaramā vēlme iznīcināt pagājušo, atbrīvoties no tradīcijām, kā kaut kā nevajadzīga, patiesību sakot, atbrīvoties no visas iepriekšējās kultūras, kļuva par dominējošu strāvotāju 20. gadsimta sākumā.

Atmīnēsīmies Majakovski: "Es uzspļāju bronzas lielpudiem, man vienaldzīgas marmora gļotas... lai mūsu kopējais piemineklis tiek celts pastāvīgās sociālisma cīņās"? Šī apzinātā atrašanās no tradīcijām noveda Eiropas mākslu norietā, par kuru pirms 100 gadiem rakstīja vācu filozofs Špenglers.

Bet atrašanās no tradīcijām nenotiek pati no sevis, to ierosināja daudz sarežģītāki sabiedriskie un ekonomiskie procesi Eiropā un Krievijā. Tas ir mākslas tirgus – tā, ko saucam par *art-market*, – rašanās process.

Mēģināšu izklāstīt savas domas par mākslas tirgus rašanos.

MĀKSLAS TIRGUS RAŠANĀS

Renesanses laikā aristokrātija, kas sponsorēja, uzturēja māksliniekus, nekad nepasūtīja darbus ar mērķi tos pārdot.

Aristokrāti un varenās gildes vai nu izrotāja ar gleznām, skulptūrām un

tas varenību. Mikelandželo, Leonardo radīja savus darbus pēc pasūtījuma, un pasūtītāja mērķis nebija pārvērst to par preci, tikai vēlēšanās iegūt unikālu mākslas objektu savā personīgā īpašumā. Renesanses laikā tirgus bija ierobežots ar tiem, kas bija pie varas, ar aristokrātiju.

Līdz ar buržuāzijas, kuru pārstāvju bija daudz vairāk nekā aristokrātu, parādīšanos vajadzība pēc mākslas darbiem palielinājās, un radās pieprasījums pēc lielāka skaita profesionāļu – māksliniekiem. Tiklīdz radās pieprasījums, radās arī piedāvājums. Tēlotājmākslas tematika izmainījās – modē nāca ikdienišķas ainas no amatnieku un buržuju dzīves. Mainījās arī mākslas darbu cenas.

Cenas veidojās stihiski līdz brīdim, kad 18. gadsimtā Eiropas nacionālās mākslas Akadēmijas kļuva par modes noteicējam. Piemēram, Parīzes tēlotājmākslas Akadēmija "kontrolēja" franču mākslas tirgu gandrīz trīs gadsimtus – līdz 1884. gadā tās oficiālo salonu aizņēna "Neatkarīgo salons", kur sāka izstādīties impresionisti. Tāds salons (jeb akadēmiskā izstāde) taču bija ne tikai ekspozīcija – gleznas, kas atņemtas Akadēmijas izstāžu komisijai, tika pārdotas par augstākām cenām.

Krievijas mākslas akadēmija 19. gadsimtā periodiski rīkoja savu audzēkņu gleznu izpārdošanu, bet profesoru audeklus, kas bija iepatikušies imperatoram, ikviens varēja iegādāties akadēmiskajās izstādēs. Alternatīva vieta gleznu iegādei Krievijā bija "Peredvižniņu" (Ceļojošo mākslas izstāžu biedrība – *red. piez.*) izstādes. Tiesa, tādi vērienīgi kolekcionāri kā Pāvels Tretjakovs iegādājās audeklus vēl nenozūvušus, meistardarbnīcās tieši "no molberta".

var, tikai radot ažiotažu, interesi, modi. Lai to panāktu, tirgotājs izmantoja kritiķa pakalpojumus, kas varēja uzspiest auditorijai nepieciešamo vērtējumu un tādējādi veidot modi par labu vienai vai otrai tendencei mākslā.

Mākslas tirgus – sarežģīta sistēma, kas integrē sevī dažādus tās komponentus: māksliniekus, izsoles, galerijas, muzejus, tirgotājus, kolekcionārus, uzņēmēju un finanšu aprindas, masu informācijas līdzekļus, politiķus, ekonomistus, muitu un nodokļu inspekciju. Kā teicis kāds galerijas īpašnieks: "Mākslas tirgus – tā ir nevis estētiska, bet ekonomiska kategorija."

PAR VĒRTĪBĀM

Šodien masu mediji formē pieprasījumu, arī daļēji cenas tiem vai citiem mākslasdarbiem. Kāds ir pareizi pamanījis, ka mākslas tirgus līdzinās terorismam: abi nevar eksistēt bez masu saziņas līdzekļiem.

Līdz internetam un masu saziņas līdzekļiem, sākot ar Mozu, Kristu un beidzot ar Šlāpinu, Kručkovu un pat Solžeņicinu, vērtības veidoja paaudzes. To radīšanai bija nepieciešamas simtgades. Tās veidoja dzejnieku, mākslinieku, domātāju paaudzes. Tās nostiprinājās parastu cilvēku apziņās kā vispārpiederīgas, raksturīgas civilizācijai kopumā. Šis pakāpeniskums to radīšanā un iekļaušanā dzīvē padarīja tās tik noturīgas.

Šodien "vērtības" var tikt radītas pēc maksātspējīgas korporācijas vai privāta investora pasūtījuma. Tie, kas ieinteresēti to izplatīšanā, gaida no šī procesa idejiskas vai materiālas dividendes un maksā par savu nākotnes izdevīgumu. Proti, turpmāk vērtības neveidojās no sabiedrības iekšienes – tās tiek ieviestas no ārpusēs.

Šodien kā vērtību var atzīt toleranci, rīt – bezkompromismu, aizparīt – pašapmierinātības hedonismu. Attiecīgi tiks propagandētas arī imidža figūras, kas šīs vērtības iedzīvina. Šodien – viens vārds, rīt – cits, bet aizparīt, ja tas ir komerciāli izdevīgi, trešais.

Mārketingi ir kļuvuši par galveno virzošo spēku civilizācijas attīstībā, jo mārketinga spēks ir tajā, ka preces kvalitāte ir mazāk svarīga par tās reklāmas kvalitāti: svarīgs ir rezultāts, ko var izmērīt ar iegūto peļņu.

JAUNIE IDEĀLI UN TIEKSME ŠOKĒT

Māksliniekam visos laikmetos jaunrades brīvības problēma saduras

ar pasūtītāja vai cenzūras prasībām. Un bieži vien ir jāpurē sava individualitāte honorāra vai ideoloģijas vārdā.

Mikelandželo, apgleznojot Siksta kapelu, nerādīja, ko iedomājās, bet bija spiests samērot savas iececes ar baznīcas prasībām un personīgi ar pasūtītāju – pāvestu Jūliju II. Bet tolaik cenzūra seko līdzī mākslasdarba saturam, tās kontekstam, nevis glezniecības vai tēlniecības principu ievērošanai. Un arī pats mākslinieks, pat visu atzīts ģēnijs, kā likums, tika uzskatīts tikai kā algots mākslinieks.

Tieši Apgaismības laikā Eiropā rodas izpratne par individualitāti, personību, brīvu radītāju. Apgaismotāji Ruso un Voltērs aicināja cilvēkam atbrīvoties no visām važām – sociālām un reliģiozām. Gribas brīvība, ko cilvēkam devis Dievs, kas pasludināta kristīgajā ētikā, bija tā augsne, kurā radās antropocentrisms – t.i., cilvēka kā augstākā dabas sasnieguma ielikšana izplatījuma centrā. Antropocentrismis jeb Humānisms lēnām formēja jaunu pasaules redzējumu, kas meta izaicinājumu reliģiozām dogmām un 19. gadsimta beigās noveda līdz sabiedrības sekularizācijai.

Pēc Solžeņicina domām, tieši neatgriezeniskus centienus atbrīvoties no jebkādam važām, arī no reliģiozām, slēpjas galvenais, organiskais cēlonis Eiropas kultūras kritumam – tajā, ka bezdievīguma dēļ kultūra apsīka:

"Jau vairākus gadsimtus aizvien vairāk apgaismotā cilvēka prātu pārņem – antropocentrisms, mānīgi saukts par humānismu, bet 20. gadsimtā pārtapis humānismā gandrīz vai totalitārā. Bet paštaisnais antropocentrisms nevar dot atbildes uz daudziem svarīgiem dzīves jautājumiem, un – jo tas ir bezpalīdzīgāks, jo šie jautājumi dziļāki.

No cilvēku priekšstatu un motivācijas sistēmas aizvien iznīcinošāk tiek izspiesta garīgā sastāvdaļa. Tas mainīja visu vērtību hierarhiju, mainīja izprati par pašu cilvēku un viņa dzīves mērķu sapratni. Vienlaicīgi cilvēks aizvien vairāk izsitās no ritma, no Dabas un Izplatījuma elpas."

Pirmo Eiropas humānistu aicinājumi iespējamoja ne tikai filozofiju un politiku, bet arī jaunrades principus. Dumpīgā, brīvā, nekādām važām nesaistītā radītāja tēls, kas prenotstatījās sevī sabiedrībai, nostiprinās Eiropā kā moderns ideāls.

Par vienu no pirmajiem jaunatnes ideāliem kļuva Lords Bairons, kurš skaidri apzinājās savu popularitāti un meistarīgi uzturēja dumpīga dzejnieka, anarhista un romantiķa tēlu,

varēja visu – pārpeldēt Dardaneļu šaurumu, smēķēt opiju, piedalīties revolūcijā un neslēpt aizraušanos ar homoerotismu. Ne velti šis legendārais tēls tā aizrāva Puškinu, kurš aizrautīgi lasīja franču un angļu avīzes... Ziņas – avīzes – masu informācija!

Kad 18. gs. Eiropā līdz ar buržuāzijas attīstību parādījās avīzes, vērienīgi palielinājās tirāžas, izdevēji ļoti ātri saprata, kādu ietekmi viņi var atstāt uz sabiedrības apziņu, cik efektīgi var ar to manipulēt un, galvenais – radīt varoņus un mītus pēc savas izvēles. Tā sāka veidoties māksla veidot personības modi, uzvedības tipu – PR.

19. gs. beigās baironiskais Čālds Harolds transformējās jaunā arhetipā. Populārs, sabiedrību pavedinošs tēls kļuva "poete maudit" (nolādētais dzejnieks – *franču val.*) – neatzītais ģēnijs, kas ieradies no eksotiskas zemes vai ieslodzījuma cietumā, viņam ir rētas, un viņš dzīvo trūkumā, cerot, ka viņu atklās kāds vērtīgs vēstures pazinējs un iepazīstinās ar publiku... Tāds bija Bodlērs, Gogēns, Verlēns, Rembo, Modiljāni, Van Gogs un citi. Manuprāt, kaut kādā mērā Krievijā šo tendenci,

kas aizsākās ar Čaadajevu, Puškinu, Ļermantovu, pārņēma Balmots, Bloks, Gumiļevs, Vrubels...

Plašsaziņas līdzekļu attīstības procesā tika izstrādāts postulāts – lai informācijas plūsmā tev pievērstu uzmanību, nepieciešams skandāls. Pieprasījums pēc skandāla radās 19. gs. un 20. gs. mijā – sākumā Eiropā, bet pēc tam diezgan ātri arī Krievijā.

Nonāku pie bēdīga secinājuma, ka mākslas radikalizācija 20. gs. notika ne tādēļ, lai mākslinieks paplašinātu sava priekšstata par pasauli rāmi, bet gan tādēļ, ka tāds bija tirgus pieprasījums. Tie bija nevis centieni pēc ideāla, pēc patiesas vēlmes izteikt savas patiesības sajūtas, bet gan centieni pēc racionāli apzinātas vēlmes šokēt sabiedrisko domu un kļūt par precī. No jaunrades pazuda dārgais patiesīgums savas valodas meklējumos – to nomainīja pietiekami vēss aprēķins meklēt "jauno", bet pēc būtības "tirgus" produktu. Bet tā kā dzišanās pakal jauninājumam kļuva par galveno – te arī sākās mākslinieka nošķiršanās no pasaules tradīcijas.

Turpmāk vēl...

JAUNA GRĀMATA

Arturs Frīmens
Roza de Volfa

**KĀ BŪTU,
JA BŪTU...
jeb kļūdas,
neizmantotās
iespējas un
nožēla**

Šī grāmata domāta tiem, kuri nemitīgi domā par pagātni, par to, ka savulaik kaut ko varēja izdarīt, bet neizdarīja, ka vajadzēja izvēlēties to, bet izvēlējās pavisam ko citu.

"Diez vai atradīsies kāds, kurš nekad nav domājis par to, kā viņš dzīvotu tagad, ja vien pats kaut kad agrāk nebūtu izdarījis to, ko ir izdarījis, bet nu nožēlo, ja būtu izvēlēties sev citu ceļu vai savulaik būtu rīkojies drosmīgāk. [...]"

Dažiem šai ziņā nekādas lielas problēmas nerodas, un nenozīmīgās agrāk pieļautās kļūdas tikai kā minora akordi dabiski ieaužas viņu visnotaļ veiksmīgās dzīves simfonijā. Savukārt citiem šīs skumjās notis no pagātnes atbalsojas visu laiku un rada tālejošas sekas. Viņi nemitīgi jūtas vainīgi – par to, ka paši ir sabojājuši savu dzīvi, ka izniekojuši savas spējas. Šiem cilvēkiem visu laiku šķiet, ka citi viņus izmanto. Viņi ir iestrēguši domās, kuru būtību raksturo vārdi "kā būtu, ja būtu"...

Arturs Frīmens ir pasaulslavens psihoterapeits, Kognitīvās terapijas institūta (Indiānas štātā) prezidents. Doktors Frīmens un viņa kolēģe Roza de Volfa apraksta metodes un vingrinājumus, kas lasītājam palīdzēs "atbloķēt" pagātni. Autori rāda, kā iespējams ātri tikt vaļā no postīgajām domām par to, kā būtu, ja būtu, un beidzot piepildīt savas vēlmes.

rotājumiem savas palātas, iemūžinot savu vārdu; veidoja ar mākslas darbu palīdzību sabiedriski nozīmīgas ēkas – katedrāles, rātsnamus, personīgās pilis, kur freskas un gleznojumi pasvitroja Vārda vai Pilsē-

Manuprāt, mākslas tirgotājs, mūsdienīgā šī vārda izpratnē, radās reizē ar tirgus parādīšanos. Tirgotājs mēģina dārgi pārdot to, ko nopircis "pa lēto". Bet pārdot kaut ko par ievērojami augstāku cenu

Aivars Slucis: KĀPĒC IR NEPIECIEŠAMA LATVIJAS DEKOLONIZĀCIJA?

Turpinājums no 1. lpp.

DDD: Oligarhi jau arī citas partijas atbalsta, ne tikai "Saskaņu".

Aivars Slucis: Jā. Arī zemnieki caur Lembergu darbojas. Bet, ja nebūtu "Saskaņas", tad arī nebūtu tik bīstami. Šie ir tie pieci minētie galvenie iemesli, kādēļ ir nepieciešama dekolonizācija.

Igauniju. Bet tad šī situācija mainījās, jo atmodināja NATO, un Krievija redzēja, ka nevar karot pret NATO, kas ir daudz stiprāka.

Protams, Krievija cerēja, ka NATO neaizstāvēs Baltijas valstis, bet tagad ir skaidrs, ka aizstāvēs. Jo, ja NATO neaizstāvēs Latviju un Igauniju, tad tā nebūs

musulmaņu teroristiem." Un pēc mēneša viņš pārtrauca šaušanu Ukrainā ar smagajiem ieročiem, bet pēc diviem mēnešiem iebrauka Sirijā.

Manuprāt, Putins grib būt kopā ar NATO, jo saprot, ka nevar pret NATO karot. Bet kāds var izmantot šeit esošos krievvalodīgos kolonistus, lai sarīdītu NATO ar Krieviju – tā tad Putinam būtu gudri šos kolonistus izvākt no Latvijas un Igaunijas.

Latviešu valodā ir iznākusi grāmata "FSB spridzina Krieviju", ko uzrakstījis Litviņenko, kuru krievi noindēja Anglijā. Grāmata ir par to, ka tieši FSB uzspirdzināja 800 krievus Krievijā, lai atrastu iemeslu otrajam karam pret čečeniem. Tātad Putins ļoti labi saprot tādas provokācijas – uzspirdzināt savējos, lai apvainotu kādu citu kara sākšanai, un zina, ka kāds cits to var izdarīt arī pret viņu – ar mūsu un Igaunijas kolonistiem.

Cerams, ka Putins ātrāk sapratis, cik gudri būtu šos kolonistus izvākt. Tagad ir labs laiks to darīt. Tāpēc mūsu valdībai vajadzētu publicēt Putina repatriācijas programmu un pateikt – strādāsim kopā šajā jautājumā. Tas varētu būt sākums, bet valdība nez kāpēc klusē.

DDD: Kāpēc, jūsuprāt?
A.S.: Nezinu – varbūt jau no agrākiem gadiem ir daudz komunistu, komjauniešu, nopirkto, čekistu, un tagad visvieglāk ir neko nedarīt. Nav viņos patriotu, kas būtu nacionāli noskaņoti, arī bizne-

Bērni 1990. gada 4. maijā.

Foto: U. Briedis

sa intereses ar Krieviju ir kopīgas, un vienkāršāk ir neko nedarīt.

VIEGLĀKAIS CEĻŠ...

DDD: Vai, jūsuprāt, arī Nacionālā apvienība par daudz klusē?

Aivars Slucis: Jā, mēs cerējam, ka viņi būs aktīvāki. Lielākā daļa ir patrioti un pilnīgi nacionāli, bet daži savukārt baidās būt par daudz aktīviem un domā, ka ar tādu maiņu nacionālismu pietiek. Nezinu – varbūt viņiem taisnība. Es jau nedzīvoju Latvijā...

DDD: Bet šis dekolonizācijas jautājums tomēr uz priekšu nevirzās. Kaut vai par repatriāciju tiešām varēja sadarboties ar Putinu.

A.S.: Nacionāļiem nekad nav bijušas svarīgas ministrijas – viņiem ir Kultūras un Tieslietu ministrija, bet vajag, teiksim, Ārlietu un Iekšlietu ministriju. Es domāju, ja Nacionālā apvienība dabūtu svarīgākas ministrijas, būtu cita lieta.

DDD: Kāpēc, jūsuprāt, dekolonizācijas jautājums netika risināts un noklusēta jau pašā sākumā – jau kopš 1991. gada, kad tika atjaunota Latvijas neatkarība?

A.S.: Atbilde ir skaidra. Čeka redzēja, ka Padomju Savienība sabruks jau pirms tas notika, un tika izplānots, ko darīt – iefiltrēja iekšā cilvēkus, nopirka komunistus, čekistus utt. Dibināja arī "Latvijas ceļu", lai atņemtu balsis LNNK – tika darīts viss, čēkas izplānotais...

Vaina ir tajā, ka visas valstis, cilvēki, firmas dara to, kas ir vieglāk. Atceros, kad pirms desmit gadiem kādam viduslīmeņa vācu ierēdnim prasīja, kāpēc vācieši nepalīdz Latvijai atbrīvoties no kolonistiem, viņš atbildēja: "1991. gadā neprasiņāt to nopietni." Tā tas bija – valdību nozaga

komunisti, kam tāda dekolonizācija nebija vajadzīga.

Šis vācietis teica, ka viņi bija gatavi, jau 80-tajos gados, kad Eiropa pieņēma trīs rezolūcijas par to, ka Baltijas valstis ir nelikumīgi okupētas un kolonizētas – nelegāli iesūtīti iekšā simtiem tūkstoši krievu. Bet nekas netika prasīts. Eiropa pat būtu maksājusi par kolonistu izraidīšanu, bet, ja neprasa, tad jau nevajag.

DDD: Tiesiskā bāze bija, bet reāla darbība nesevoja.

A.S.: Jā, tieši tā. Un daudzi jau nezina, kā īstenībā ir. Piemēram, kādā konferencē Amerikā satiku ungāru studentu un runāju par Latviju – teicu, ka daudz te krievu, bet viņš neticēja – esot domājis, ka te varētu būt vien kādi 1-2 procenti krievu. Tātad pietiekoši daudz par to nerunājam. Protams, tāda Zdanoka un viņai līdzīga par to nerunās Eiropas Parlamentā, bet latviešiem par to ir jārunā. Latviešiem ir jābūt skaļākiem.

PASTĀV CENZŪRA

DDD: Jūsuprāt, no kā baidās latvieši, kāpēc klusē par dekolonizācijas nepieciešamību? Kāpēc "smalkā" sabiedrībā par to nav "piedienīgi" runāt?

Aivars Slucis: Nezinu teikt – varu tikai lasīt, ka ir bailes no Krievijas iebrukuma. Bet tas nekad nenotiks, jo tās tad būtu Krievijas beigas. Problēma vēl ir tā, ka krievi lielākoties kontrolē arī Latvijas ekonomiku – darbu firmās u.tml. Cilvēki 50 gadus ir iebaidīti, baidās zaudēt darbu. Kas zina, kad tas mainīsies.

DDD: Ko jūs ieteiktu latvietim darīt, lai iekustinātu dekolonizācijas procesu?

A.S.: Vispirms Nacionālajai apvienībai vajadzētu dabūt vairāk vietu Saeimā,

lai varētu kontrolēt valdību. Tagad to dara "Vienotība". Tad jau arī Nacionālajai apvienībai būtu citāda programma nekā "Vienotībai". Tā būtu viena lieta. Problēma vēl ir tā, ka visas avīzes kontrolē oligarhi. Lembergam pieder, šķiet, divas avīzes. Tā viņiem ir aizliegta tēma. Tāpat arī TV un Radio pastāv cenzūra pret idejām par dekolonizāciju. Ja politiskā kliķe nerunā, tad jau arī latvieši domā, ka nav vērts – nekas jau nenotiks šā vai tā.

DDD: Jūs domājat, ja presē sāktu runāt, tad latvieši atstos darbību?

A.S.: Protams.

DDD: Kas jums pašam neļauj palikt mierā un liek organizēt konkursu par Latvijas dekolonizāciju? Tā ir mīlestība pret savu tautu?

A.S.: Jā, tieši tā. Nezinu īsti, cik, bet neliels procents latviešu ir tādi kā es.

DDD: Okupācijas laikā mēs ļoti augsti vērtējām ārzemju jeb trimdas latviešus, kuri bija saglabājuši domu par Latvijas brīvību. Bet šobrīd, skatoties uz tiem, kuri ir atbraukuši uz Latviju un ieņēmuši augstus amatus, jau ar Vairu Viķi-Freibergu priekšgalā, diemžēl ir jāsecina, ka viņu darbība ir vērsta pret latviešu tautas interesēm. Ar ko tas būtu izskaidrojams, kāpēc trimdas latvieši ir šādi mainījušies?

A.S.: Īsti nemāku teikt, bet piekrītu, ka tādi kā Raudseps, Muižnieks, Viķe, arī Meierovics nebija nekādi patrioti, varbūt bija pat Krievijas ietekmes aģenti. Viņi jau zināja, ka Padomju Savienība sabruks un tika atsūtīti uz šejieni. Varbūt tika atsūtīts kāds naivs liberālis, kas nespēj atšķirt Amerikas un Kanādas imigrantu valstis no Latvijas.

Turpmāk vēl...

Intervēja
Līga Muzikante

Cerams, ka Putins ātrāk sapratis, cik gudri būtu šos kolonistus izvākt. Tagad ir labs laiks to darīt.

DDD: Vai, jūsuprāt, mums ir gudri jaunieši?

A.S.: Jā. Tikai būtu labi, ja konkursā piedalītos 10 līdz 100 reizu vairāk jauniešu.

DDD: Kādēļ tieši tagad organizējāt šo konkursu?

A.S.: Ir jau pagājuši 20 gadi no pirmā konkursa, bet uz ielām aizvien vairāk un vairāk dzird krievu valodu... Es sapratu, ka ir pienācis laiks atkārtot šādu konkursu.

KOLONISTI NAV IZDEVĪGI PUTINAM

DDD: Vai jūs redzat iespēju panākt dekolonizāciju?

Aivars Slucis: Tagad ir lielākas iespējas nekā pirms pusotra gada, jo tad kolonisti bija ļoti vajadzīgi Putinam, kurš izmantoja zaļos cilvēkus jeb piekto kolonnu Krimā, Austrumukrainā. Un viss tur ritēja tik labi, ka droši vien skatījās arī uz Latviju un

NATO – tas ir šīs organizācijas galvenais mērķis.

Starp citu, kolonisti Latvijā ir bīstami arī Putinam – tajā ziņā, ka var izraisīt provokāciju, lai ieģrūstu Krieviju karā pret NATO, ko viņš ātri zaudētu.

DDD: Kurš būtu ieinteresēts šādā karā?

A.S.: Ja Krievijai iznāktu karš ar NATO Eiropā, tad Ķīna paņemtu visu Sibīriju – viņi jau gaida. Ķīna jau tagad prāto, ka pēc 100 gadiem tai būs Sibīrija.

DDD: Un Krievija to apzinās?

A.S.: Nezinu gan. Bet Putins zina, ka krievvalodīgos kolonistus šeit var izmatot kāds "trešais" spēks. Šovasar jūnijā Sanktpēterburgā bija ekonomiska konference. Tajā piedalījās arī Putins, bet daudzi Rietumu valstu vadītāji nepiedalījās Ukrainas dēļ. Putinam tur bija divas garas intervijas ar Amerikas žurnālistiem, un viņš lūdza: "Nedusmojieties uz mums par Ukrainu, mums kopā jākarā pret

kāpās", kurā latviešu partizāni tiek parādīti kā bandīti. Bandīti gan bija tieši šie padomju varmākas, un šajā novembra gaisotnē atkailināt vajadzēja viņu zvēriskumu, nevis rādīt tautai melus par latviešu brīvības cīņotājiem.

Protams, nav šodien jābrīnās, ka tiek diskriminēti

DĪVAINAIS patriotu mēnesis

Steidzīte Freiberga

Ir zināmas filmas "Dīvainā mēnesgaisma", "Dīvainā piektdiena", Raimondam Paulam ir dziesma "Dīvainā vasara", ir arī jēdziens "Dīvainais karš", kas saistās ar Otrā pasaules kara periodu – un ļoti daudz vēl ir visādu nosaukumu, kuri ietver sevī vārdu "dīvains".

Tāču "Dīvainais patriotu mēnesis" ir atklājies tikai tagad, par ko jāpateicas televīzijas kanālam LNT, kurš, noliekot zem āmura savu godu (novembris tik tiešām latviešiem ir nacionāls un vēsturiski nozīmīgs – negods ir uzliet tam samazgās), tikko deva zaļo gaismu padomju laika propagandas un melu filmai "Ilgais ceļš

Naidīgajiem krievvalodīgajiem, kam jau tā latvieši un viņu suņu valodu ir pie vienas vietas, šī filma, it īpaši šajā brīdī, ir kā medusmaize.

Ja šo filmu uzskata par mākslas šedevru un ir vēlme pabūt kopā ar mūsu jau Aizsaulē aizgājušajiem skatuves māksliniekiem, tad vajadzēja gan izvērtēt, kādā gaisotnē, kādā veidā un kur to rādīt. Bet tagad, kad novembris ir izbazūnēts kā patriotu mēnesis, piedāvāt šādu latviešu tautas nomelnojošu surogātu ir vairāk nekā amorāli.

Naidīgajiem krievvalodīgajiem, kam jau tā latvieši un viņu suņu valodu ir pie vienas vietas, šī filma, it īpaši šajā brīdī, ir kā medus-

latvieši – tā jau ir mūsu ikdiena, ka pat valsts vadītāji diskriminē pamatnāciju, lai arī cik amorāli un absurdi tas neizklausītos. Bet tas, ka masu mediji, kam jābūt taisnīguma karognesējiem, neaizstāv savu tautu un tiksmīnās par tās pazemošanu, normālās apziņas ir neietilpināmi.

Tā nu svinam tā dēvēto patriotu mēnesi dīvainā gaisotnē, – mīlojoties ar anti-nacionāliem padomju propagandas šedevriem, dalīdamies līdzī latviešu tautas nomelnošanā!!!

“KRIEVU PASAULES” ĒNA LATVIJĀ

Saruna ar fotomākslinieku, izstādes “Maidana cilvēki” autoru **Sergeju Melņikoffu**

Turpinājums no iepriekšējā numura

VIŅI IR SAGRĀBĒJI!

Sergejs Melņikoffs: Ja esi atbraucis uz valsti, kurai ir sava nacionālā kultūra, sava personiski dziļā vēsture, tev vai nu ir jāasimilējas šajā vidē, vai jāaizbrauc.

Ja es atgriezies savā zemē, ko man atņēma – māju, varbūt fermu, un man fiziski būtu iespēja izdzīt no turienes tos, kas to ir sagrābuši, man būtu pilnīgi vienalga, vai tie ir okupantu pēcnācēji vai nav. Starp citu, jums tāda programma tika realizēta, tikai ne līdz galam. Jūs realizējāt zemes un īpašumu atgriešanu iepriekšējiem saimniekiem, bet kāpēc neizdzināt tos, kuri bija sagrābuši? Kāpēc viņiem vispār ir kaut kādas tiesības? Viņiem nedrīkst

“NĀVES ROKA”

DDD: Vai Rietumvalstīs būtu tagad ieinteresētas dekolonizācijas veīšanās, lai neitralizētu Krievijas piekto kolonnu?

Sergejs Melņikoffs: Nē! Rietumu valstīm “nav līdz Latvijai”. Katra valsts risina savas problēmas patstāvīgi. Jūs varat kaimiņam, kurš savā dzīvoklī sit sievu, vienīgi dot padomu, ka sist sievai pa galvu, spārdīt kājām vai izdzīt viņu nav labi, bet vairāk neko jūs nevarat izdarīt.

DDD: Policiju izsaukt var. Tātad tas ir mūsu pašu uzdevums?

S.M.: Jā.

DDD: Un tomēr – Lielbritānija un ASV ir līdzvainīgas Latvijas okupācijā.

S.M.: Saprotiet, amerikāņi bija pilnībā atbildīgi par Ukrainas situāciju – kur tas noveda? Amerika

kur ir saglabājusies kāda palaidēju šahta, kas netiek apkalpota, jo neienāk signāls no nav komandas, tad šīs raķetes aktivizē visu, kas palicis, lai iznīcinātu Ameriku.

Tātad no iznīcinātās infrastruktūras, no iznīcinātās populācijas “Nāves roka” vienalga dos to atomtriecienu, kas iznīcinās visu cilvēci. Ja es mirstu, vajag nomirt visiem – un vairs nekādas cilvēces. Ne bērnu, ne nākamās paaudzes – nekas. Tā ir vienīgā valsts, kas izstrādāja šo sistēmu, realizēja to, ievieša dzīvī – tā viņiem funkcionē līdz šai dienai.

DDD: Un tomēr šis baisais ierocis disciplinē tos, kas gribētu palaist raķeti uz Krieviju... Kaut kādā mērā tiek novērsta atomkara iespējamība.

BEZJĒDZĪBA!

DDD: Kādi ir jūsu izstādes “Maidana cilvēki” nākotnes plāni?

Sergejs Melņikoffs: Mēs to parādīsim vēl citur Latvijā, tagad tā būs Bauskā. Un tad dosimies uz Rīgu. No jauna. Jums 18. novembrī ir lieli svētki, un izstāde, kas aicina uz brīvību un demokrātiju, parāda, kā tauta cīnās pret zagļiem, kas sagrābušies varu, pabāžot zem sevis visu apdzīvoto gigantisko valsti (Ukrainā 45 miljoni cilvēku), būtu noderīga. Lūk, Maidans ir labs piemērs, ko darīt ar ierēdņiem gadījumā, ja ierēdņi kļūst bagāti un strādājošo cilvēku rēķina.

DDD: Ukrainā aizliedza visu indīgo Krievijas propagandu, slēdzot raidījumus, kanālus u.tml. Kā jūs domājat, varbūt arī Latvijā tā vajadzētu?

S.M.: Vispār – to jau vajadzēja darīt ļoti sen. Jūs taču saprotat, ka tagad tas viss ir smagāk un grūtāk. Latvija parakstīja, cik saprotu, nosacītas saistības ar Eiropas Savienību, arī par ideoloģisko plānu, kas nozīmē demokrātijas tēlu un plurālisma uzskatu dzīvī. Bet vai tas dod tiesības bandītiem izplatīt savu ideoloģisko matricu – dzīvot pēc bandītiskiem noteikumiem, demolēt mākslas darbus, demolēt politiskos oponentus, kā tas notika ar izstādi “Maidana cilvēki”?

Jums, latviešiem, uzspiež sadzīvot un integrēt bandītisku dzīvesveidu un domāšanu. Mākslīgi uzspiež ar visiem līdzekļiem, ar visiem paņēmieniem. Bet valsts glauda tiem galviņas un baras, ka nedrīkst pret viņiem būt cietsirdīgiem, nedrīkst dzīt laukā, bet tikai glaudīt un pārliecināt. Eiropas Savienība greizi uz to skatīsies – uz Krievijas propagandas kanālu slēgšanu.

Ukrainai ir paveicies, ka tā nav Eiropas Savienībā un var tomēr pieņemt

kardinālus lēmumus. Bet atkal – Ukraina pieņēma savus lēmumus tikai tad, kad valsts atradās kara stāvoklī.

DDD: Tā vien liekas, ka arī latvieši attapsies tikai tad, kad kara sliekšnis būs pārkāpts...

S.M.: Paskatieties, kas notiek jūsu krievvalodīgajā presē – absolūti atklāta “krievu pasaules” aģitācija, atkailināta propaganda, kļajš informācijas karš. Būtu bijusi vēlēšanās attiecīgajām organizācijām, kuras jums ir pietiekoši – Drošības policija, Satversmes aizsardzības birojs utt. Organizāciju ir daudz, bet viņu darba efekts līdzinās nullei.

DDD: Kā jūs domājat – kāpēc?

S.M.: Ir divi iemesli. Iefiltrēti “krievu pasaules” aģenti – tiešā veidā, un korupcija. Tie ir tādi divi universāli iemesli, kas sagrauj jebkuru struktūru.

Es nezīnu šai plānā Latvijas likumus, bet saprotu, ka ir atklāts bandītisms – es ar grūtībām dotu definīciju, ka tas ir huligānisms, kad cilvēks 20 metrus no Ministru kabineta durvīm gaišā dienas laikā ar speciāli aizklātu seju, kā man teica, ar kara nazi uzbrūk instalācijai. Ja tur kāds stāvētu blakus, viņš pilnīgi tāpat varētu uzbrukt viņam. Tas notika tieši zem kameras. Tātad 15 m no novērošanas kameras notiek divu otmorozku uzbrukums, un policija notvert nevar līdz brīdim, kamēr sociālie tīkli nedod adresi, kur braukt. Bezjēdzība!

Jebkurā Amerikas pilsetā tāds policijas priekšnieks nebūtu vairs priekšnieks policijā, bet sniegtu liecību tiesā. Viennozīmīgi. Kā minimums, viņš sēdētu prokuratūrā un dotu paskaidrojumu, kāpēc viņš tik slikti strādā. Vai vēl sliktāk – kāpēc viņš sadarbojas ar noziedzniekiem. Viņam uzrādītu pilnīgu dienesta neatbilstību un izdzītu no darba.

Mums bija cilvēks, kurš to redzēja, skrēja pakal noziedzniekiem, zvanīja policijai vairākas reizes, bet policija nekādi nevarēja aizbraukt līdz tam cilvēkam... Ja es tādu gadījumu izstāstītu policistiem Amerikā, tas būtu augstākā mērā līdz smieklīgumam. Tie nav policisti, bet tādi kā “brīvprātīgie”, kuri, kad grib strādāt, kad negrib, nestrādā – nekas viņiem par to nemēdz būt. Tā, lūk, pie jums strādā policija.

Es saprotu, ka Ušakovs kungs visticamāk ar piegādīgas selekcijas metodēm iedeva policijai tos cilvēkus, ar kuriem viņam ir ērti strādāt, kuri nešaus uz “krievu pasauli” gadījumā, ja sāksies karadarbība un šeit parādīsies zaļie cilvēciņi kā Donbasā, kur 80 procenti ukraiņu policijas pārgāja “krievu pasaules” pusē – kopā ar visiem saviem ierociem. Par to jūsu

Jums, latviešiem, uzspiež sadzīvot un integrēt bandītisku dzīvesveidu un domāšanu. Mākslīgi uzspiež ar visiem līdzekļiem, ar visiem paņēmieniem.

politikēm vajadzētu aizdomāties!

Eiropas Savienība un NATO – tā ir ilga vēsture. Kamēr tur divdesmit NATO locekļi salasīsies, kamēr viņi izlems par kaut kādām kontrdarbībām, kamēr viņi dos pavēles – jūsu teritorija no vienas robežas līdz otrai, tā saka, 4 stundu brauciens ar mašīnu un 8 stundas ar tanku... Ja es būtu jums pirms diviem gadiem to stāstījis, jūs nopriestu, ka man aizbraucis jums – viņš tur stāsta par “krievu pasauli”, kas brauc ar tankiem... Tagad mēs redzam, ka “krievu pasaule”, izņemot tankus, ne ar ko citu nebrauc.

JA VAJAG, RADIET MAIDANU!

Sergejs Melņikoffs: Otmorozki ir nežēlīgi,

daudzreiz ir parādīts, ka pret genocīdu viņi neapstājas. Ja viņi bumbo, tad bumbo ar kasešu bumbām bombardēšanas paklājā – visus pēc kārtas. Viņi karo tikai tā, citādi viņi nekaro.

Katra tauta dabū tādu valdību, kāda tai ir. Izvēliet normālu valdību, kas pieņemtu normālus likumus, lai latviešu tauta un valsts būtu drošībā.

DDD: Varbūt mums arī vajadzīgs Maidans?

S.M.: Ja vajag, radiet Maidanu! Ja jums Eiropas Savienība neatļauj, izstājieties no Eiropas Savienības. Dzīvojiet, kā gribas jums, kā grib tauta. Visu laiku klausieties, ko saka citi – saprotiet, visiem labs nebūsi. Tātad jums pašiem jārisina savs liktenis.

Intervēja Līga Muzikante

LESTENES BRĀĻU KAPOS JĀPIEMIN LEĢIONĀRI

Verners Činis

Kanādā

Leģionāri parādīja vienreizēju varonību, Mores kaujās cīnoties par katru zemes pēdu, lai 50 000 Vidzemes bēgļi nekrustu Čekas rokās un arī citiem bēgļiem no Kurzemes būtu iespēja aizbēgt.

Kad vācu armija 1945. gada maijā kapitulēja, Latviešu leģions nekapitulēja, cīnījās mežā kopā ar partizāniem. Lielāko daļu no viņiem boļševiki deportēja uz Sibīriju.

Pēc kara Cedelgemā aizdzeloņdrātīm leģionāri nodibināja Daugavas Vānagu organizāciju, kas daudz ir darījusi un vēl tagad dara latviešu tautas

izdzīvošanā.

Ir sāpīgi zināt, ka Otrā pasaules karā 80 000 leģionāri un partizāni, cīnoties pret boļševiku ordām, aizstāvēt savu tautu un valsti, atdeva dārgāko, kas viņiem bija – savas dzīvības. Lasot aprakstus par Lestenes Brāļu kapu 15. gadadienas atzīmēšanu šī gada septembrī, redzam, ka tajā piedalījās vairāki valdības pārstāvji: Ministru prezidente Laimdota Straujuma, aizsardzības ministrs Raimonds Bergmanis, Apvienotā štāba priekšnieks ģenerālmajors Juris Zeibārts.

Neskatoties uz to, ka Lestenē pa lielāku daļu aplabāti mūsu leģionāri, runātāji neuzdrošinājās minēt leģionāru vārdu. Bijušie leģionāri to nekad nepiedos.

Ļoti īpatnēji izklausījās Ministru prezidentes viņas uzrunas daļā teiktas: “Nedrīkstam pakļauties radikālismam vai iekrist provokāciju slazdos.” Ļoti savāda piezīme. Vēl līdz šai dienai man nav skaidrs, par kādiem slazdiem ir runa.

Saules mūžu Latvijai!

Latvija zem āmura?

A. V. Gremze

Savās dienas gaitās mums katram ir bijusi izdevība iepazīties ar valsts dienestu darbu neefektivitāti, citiem vārdiem sakot, viņu darbības imitēšanu – un ne vairāk. Tādas iestādes mums ir vairumā, kurās čum un mudz ierēdņi un kuru veiksmes stāsti aprobežojas vienīgi ar apbrīnojamo veiklību izvairīties no atbildības. Tādas ir, piemēram, patērētāju tiesību aizsardzības kanotoris, veselības aizsardzība, ieņēmumu dienests, muitas kontrole, robežu apsardze, valsts drošības dienesti, visāda veida kontroles ierēdņi un inspekcijas utt.

Nesim vienu pavisam vienkāršu piemēru, kas skar katru no mums. Tāds rakstišanas daikts, kuru sauc par lodīšu pildspalvu – nezina, kā ar to tiek galā skolās skolotāji, kuriem ir uzmanīgi jāseko, lai skolēnu rakstu darbi tiktu priekšzīmīgi paveikti, kas ir atkarīgs no ikviena individa sagatavotības šim uzdevumam un arī no labas kvalitātes rakstāmrīka. Man parasti tikai no vairākiem desmitiem izmēģināto rakstāmrīku pa retam izdodas laimēt (kā ruletē) tādu, ar ko var normāli rakstīt.

Ir tādas atjautīgas firmas, kuras šis necilās lodīšu pildspalvas izmanto klientu piesaistīšanai, uz tām uzdrukājot savas firmas reklāmas zīmolu, piedāvājot par baltu velti “aizmāršīgiem” klientiem laikā, kad viņi ir spiesti uzkavēties viņu ofisos.

Tagad jau gan ir datori un printeri, bet kādam no

viņiem taču varētu būt arī bērni, kuri apmeklē skolu. Parakstīt nevar...

Jo vairāk domāju, jo vairāk pa dažādām taciņām aizkļūst manas domas. Vai nevarētu būt, ka pa mūsu izgāztuvēm specializējušies profesionāļi, tikuši pie turības, ir pārkantējušies uz Rietumu liberāļu bagātajām valstīm, pievācot tur visu to, ko tur met ārā, turklāt, iespējams, ka par to viņiem vēl piemaksā – kā mums par vecajām riepām, lai tiktu vaļā, ir jāpiemaksā. Vai tas nav tas pats, kas ar Teksasas zelta meklētāju drudzi?

Visa 25 gadus ilgā pastāvēšanas vēsture pierāda, ka mēs Rietumu liberāļiem esam vajadzīgi tikai viņu nevajadzīgo preču uzkrājumu likvidēšanai, bet nekādā gadījumā izaugsmei. Par to šodien šaubu nav nevienam – arī visaugstākajiem varas pārstāvjiem.

Es izvēlējos tikai vienu no piemēriem, bet katrs varēs nosaukt vēl simtiem citu.

Režims sūkstās par savu nepopularitāti, nevarēdams apzināties nespēju atbrīvoties no okupācijas radītajām sekām. Vai neieklāšanās latviešu tautas (vēl veselo apziņu saglabājušās daļas) brīdinošajā balsī, ka nav nekā līdzvērtīga savas tautas nodevībai?

Labi, jums izdevās vienreiz – arī tagad tā uz pusēm; bet vai esat padomājuši, ka nelietībai nekad nav bijis ilgs mūžs, lai arī cik vareni jūs nebūtu bijuši?

Vai Saeima atbalstīs Suharenko & Co šepes?

Saeimas Ārlietu komisijas priekšsēdētājam Ojāram Kalniņa kungam

Par īpašumu atdošanu rusificēto un pretlatviski noskaņoto ebreju kopienai

Ebreju īpašumu restitūcijas jautājumu Saeimas deputāti parasti aktualizē, kad valstī ierodas ASV īpašais sūtnis holokausta jautājumos vai kad mūsu valsts augstākās amatpersonas dodas uz ASV. Tieši tādēļ 16. septembrī notika Ārlietu komisijas deputātu sēde par īpašumu restitūciju. Šinī sēdē gandrīz vienbalsīgi tika nolemts, izņemot Jāni Dombrovu, atdot 6 īpašumus rusificēto, pretlatviski noskaņoto Latvijas ebreju draudžu un kopienu padomei, kuru vada rusificēts ebrejs, Rietumu bankas līdzīpašnieks, Arkādijs Suharenko, nevis rabina Manahema Barka-

Cilēvičs nokļūvām pretējās pozīcijās. Mana nometne sāka darboties, lai izveidotu Ebreju kultūras biedrību, kas bija neatkarīgā pirmskara Latvijā, kur ebrejiem bija kulturālā autonomija. **Diemžēl lielākā daļa no ebrejiem, kuri bija atbraukuši no citām republikām un tāpēc rusificēti, negribēja piesaistīties pie ebreju kultūras. Tāpēc viņi pievienojās interfrontei, reakcionāri antisemitiskajai organizācijai, kad tai pašā laikā Ebreju kultūras biedrība sadarbojās ar Tautas fronti. **Tāpēc visa B. Cilēviča darbība bija vērstā pret neatkarīgas Latvijas dibināšanu, pret****

Nepārprotami, mums Latvijā dzīvojošiem rusificētajiem ebrejiem nekādi īpašumi nav jāatdod, jo viņi cīnās pret latviešu valodu, cīnās par Latvijas valsts kā nacionālas valsts likvidēšanu.

hana vadītajai Rīgas un Latvijas ebreju reliģiskajai draudžu biedrībai *Šamir*. Savu nelietīgo rīcību Jūs motivējat ar to, ka šī rusificēto ebreju kopiena pārstāvēt 6000–6700 Latvijā dzīvojošo ebreju. Diemžēl aplamo lēmumu atbalstīja arī Saeimas deputāti pirmajā lasījumā.

Jums un deputātiem atgādinu, kad un kas sāka šo nelietīgo ebreju īpašumu lietu. Tas viss sākās pēc 1967. gada notikumiem, un to uzsāka ASV ebreji. Laika gaitā ebreju īpašumu restitūcija būtiski mainījās un kļuva par holokausta industriju. Ļoti labi tās būtību parādījis ebrejs Normans Finkelšteins:

“Pēdējos gados holokausta industrija ir pārvērtusies par izspiešanas biznesu. Argumentējot, ka pārstāv visas pasaules jūdus – kā dzīvos tā mirušos –, tā visā Eiropā izvirza pretenzijas uz holokausta laika ebreju īpašumiem.”

Latvijā nav ebreju kopienas, bet ir, pēc Latvijas otrreizējās okupācijas, no padomju republikām iebraukušo ebreju konglomerāts, kura lielāko daļu nešaubīgi veido ebreju militārie vai civilie okupanti. Tie ir ebreji, kuri Latvijā ieradās pēc Latvijas otrreizējās okupācijas līdz okupantu armijas, Krievijas armijas izvešanai. Neliela ebreju daļa ir imigranti. Ebreju konglomerātu ļoti labi raksturo ebrejs **Naums Līfšics**:

“Kad sākās *perestroika*, Rīgas ebreji sadalījās divās nometnēs. Es un B.

latviešu valodu kā valsts valodu, cīņai pret Ebreju kultūras biedrību utt.”

Vislabāk pēc Latvijas otrās okupācijas iebraukušo ebreju konglomerāta būtību demonstrē paši ebreji. Tā A. Gilmans jau 2002. gadā raksta, kā var likvidēt Latvijas valstiskumu, izklāstot divus variantus. A. Gilmana variants **“likumīgi” likvidēt šo valsti** ir balstīts uz B. Cilēviča politiskajiem aprēķiniem par naturalizācijas sekām. 2008. gadā Volde-mārs Krustiņš raksta: “Visvairāk mani satracināja avīze *Čas*, kur martā publicēja Plinera *Marta tēzes* ...Viena no Plinera tēzēm – mēs apraksim to latvisko Latvijai.”

2012. gadā Rīgas 40. vidusskolas pedagogs Vladislavs Rafaļskis paziņo: “Esmu gatavs godīgi pateikt, ka esmu šai valstij nelojāls. Es šo režīmu vienkārši nicinu.” Kur tad vēl tādas “zvaigznes”, kā V. Lindermans, T. Ždanoka, A. Girss, J. Korens, V. Zeba un citi rusificētie ebreji. Acīmredzot klaji noskaņots pret latviešiem un latviešu valodu ir arī Arkādijs Suharenko, kurš Latvijā ieradās 1968. gadā un vēl šobrīd neprot latviski runāt.

Pēc neatkarības atjaunošanas Latvijā nekādas īpašas problēmas ar ebreju īpašumu tiesību atjaunošanu nebija radušās, jo ebreji tajā piedalījās. Tā, ebreju reliģisko un sabiedrisko īpašumu tiesību atjaunošanā aktīvi piedalījās Rīgas un Latvijas ebreju virsrabins Natans Barkāns un kopienas vadītāja

Esfira Rafiņa. 2003. gadā Natana Barkāna vadītās ebreju kopienas vadību pārņēma viņa dēls rabins Menahems Barkahans, kurš tagad vada Rīgas un Latvijas reliģisko draudzi *Šamir*.

Problēmas sākās pēc 2003. gada 16. marta, kad tika nodibināta Latvijas ebreju draudžu un kopienu biedrība un par padomes priekšsēdētāju kļuva Arkādijs Suharenko. Tā kā Arkādijs Suharenko, dzīvodams Latvijā, nav iemācījies latviešu valodu, publiskajā telpā galvenā cīnītāja ir biedrības izpildītā Gita Umanovska. Šī kompānija grib pieprasīt 275 īpašumus, kuru tirgus vērtība esot 450 miljoni latu, taču, iespējams, apmierinātos ar 31,9 miljoniem latu par tiem īpašumiem, kurus nevarēšot atdot.

Iepriekš minēto 6 īpašumu atdošana Latvijas ebreju draudžu un kopienu biedrībai, par ko Saeima lēma pirmajā lasījumā, izrādās ir liela nelietība. Godaprāta pietika tikai *No sirds Latvijai* un *Nacionālajai apvienībai*, kuri balsoja pret šo īpašumu atdošanu A. Suharenko kompānijai. Cik saprotams no presē publicētā, balsošanas rezultāts varētu būt saistīts ar faktu, ka gan A. Suharenko, gan citas ar Rietumu banku saistītās personas pēdējos gados ziedojušas ZZS un *Vienotībai* zināmus līdzekļus. Šķiet, ka A. Suharenko kompānijai ir raksturīga samērā liela negausība, atšķirībā no *Šamir* vadītāja rabina Manahema Barkahana, kurš uzskata: “Jānodrošināt, ka no tā, ka ebreju organizācijām atdos īpašumus, nevienam necietīs.”

Nepieciešams atgādināt notikumu, kas saistīts ar ļoti godīgo ebreju Naumu Līfšicu. Lūk, ko viņš stāsta. Pēc kādas publikācijas parādīšanās: “*...Pie manis uz ielas pienāca trīs vīrieti un teica: “Mēs zinām tavu biogrāfiju, un, ja tu pēc Sibīrijas paliki dzīvs, tagad mēs varam tevi nogalināt.” Viņi piedāvāja savdabīgu līgumu – beigt rakstīt, izbraukt no Latvijas un palikt dzīvo vidū. Es piekritu.*”

Ļoti godīgs cilvēks, Franks Gordons, par ebreju īpašumiem ir sacījis: “*Ja nu būtu runa tikai par tām 14 ekām... (tas ir attiecībā uz īpašumu atdošanu)...* Jānoraida prasība piešķirt tagadējai ebreju kopienai holokausta bojā gājušo ebreju īpašumu vērtību tik un tik miljonu latu apjomā.”

Lietderīgi atgādināt dažus vēsturiskus faktus. Neiedomājama kļūda bija ļaut 1938. un 1939. gadā Latvijā iebraukt ap 5000 ebreju bēgļiem, no kuriem daļu nepieņēma pat Amerika. Pēc citiem datiem iebraukuši pat 15 000. Tuvāk patiesībai acīmredzot ir pēdējais skaits, jo pēc Izraēlas vēsturnieka Dova Levina datiem *Strādnieku gvardē* (to izveidoja 1940. gada 8.

jūlijā) bija iekļāvušies ap 10 000 ebreju jauniešu. Protams, par Latvijas palīdzību pirmajā okupācijā *viņi sirsniņi pateicas*, piedaloties Latvijas iedzīvotāju deportācijā un slepkavošanā. Par to nepārprotami ir norādīts – “netiro darbu” veica NKVD, milicija un *Strādnieku gvardē*. Jāatgādina, ka pirmās okupācijas deportāciju rīkojumu parakstīja četri, **tris no tiem bija ebreji**. Par šausmām un necilvēcību, ko izbaudīja deportētie, var izlasīt grāmatā “**Par ko? 1941.14. VI–1946. 4. IX**”, 2015.

Nepārprotami, mums Latvijā dzīvojošiem rusificētajiem ebrejiem nekādi īpašumi nav jāatdod, jo viņi cīnās pret latviešu valodu, cīnās par Latvijas valsts kā nacionālas valsts likvidēšanu. Nepārprotami lideri šinī jomā ir A. Gilmans, J. Pliners, B. Cilēvičs, V. Lindermans, A. Girss, V. Rafaļskis, T. Ždanoka, J. Korens, G. Krupņikovs (biedrs no maisiem).

Normans Finkelšteins ir ļoti godīgs ebrejs, tādēļ ir dabūjis ciest no ebreju elites riebeklībām. Jā, es zinu par Terezinas deklarāciju, kā arī to, ko pagājušā gadsimta 70-os gados ir teicis Henrijs Kisindžers un ko dusmu uzliesmojumā 2001. gadā par amerikāņiem teicis bijušais Izraēlas premjers ministrs Ariels Šarons. Nevajag ASV ebreju lobistu viedokli uzdot par ASV valdības viedokli. Šinī gadījumā situācija ir nedaudz mainījies, par to var spriest pēc pēdējā laika informācijas.

Visbeidzot, Latvijas 50 okupācijas gados iekļūdušajiem ebrejiem, nepārprotami jāatgādina, ko 2015. gada 15. februārī pasludināja Izraēlas premjers B. Netanjahu:

“*Visiem Eiropas un pasaules ebrejiem es saku – Izraēla jūs gaida ar atplēstām rokām. Izraēla ir jūsu mājas. Mēs gatavojamies masu emigrācijai no Eiropas.*” Mums jādara viss, lai okupācijas laikā Latvijā iekļūdušie ebreji dotos uz savām mājām – Izraēlā. Viņiem būs labi – mums, latviešiem, būs ļoti labi.

Jūsu svēts pienākums ir mainīt savu rīcību, kā arī iepazīstināt ar manu iesniegumu *Vienotības* frakcijas deputātus, it īpaši Kārli Šadurski. Jau vakar klausītājiem stāstīju par Jūsu nelietīgo rīcību. Man ir lielas iespējas Jūs un *Vienotību “slavināt”* visos Latvijas novados. Jūs un visus Saeimas deputātus, kuri balsos par īpašumu atdošanu A. Suharenko kompānijai, uzskatišu par latviešu tautas vairākuma interešu nodevējiem un darišu visu iespējamo, lai par to zinātu visos Latvijas novados. Viss ir atkarīgs no Jūsu un deputātu turpmākās rīcības.

Nav svētāka pienākuma kā aizstāvēt latviešu tautu un Latviju kā nacionālu valsti!

Ēvalds Dreimanis

LATVIEŠU TAUTAS POLITISKĀ VĒSTURE

(īsais kurss)

Alfrēds Ābele

*Kibernētiskās-
sistēmanalītiskās
Grāmatu "Par tautu"
un "Par valsti" autors*

*Ir ļoti svarīgi zināt un
saprast latviešu tautas
patieso vēsturi, jo tikai tad
latvieši var ko mainīt
savā liktenī.*

*Turpinājums no
iepriekšējā numura
Sākums –
"DDD" Nr.5(331)*

VALSTISKU KADRU PROBLĒMA

Vispārzināms un vēsturiski pārbaudīts ir Josifa Staļina izteiciens: "Kadri izšķir visu!" Padomju impērijas kadru kodolu veidoja PSRS Kompartijas (PSKP) un Valsts Drošības Komitejas (VDK) nomenklatūras kadri, kas būtībā, pēc analogijas ar kapitālistisko valstu apvērsumu *melno pulkvežu huntām*, bija *sarkano pulkvežu hunta*. PSRS laikos kadru atlase šai huntai bija smalki izstrādāta. Lai nokļūtu to pulkā, ar epistolāro meistarību vien nepietika. Bija jāzīdē pamatīga masu organizatoriskā darba skola – jāiemācās strādāt tieši ar cilvēkiem. Bez idejiskiem pamatiem šos kadrus apvienoja krievu valoda un kopējā nacionalitāte – *homo soveticus*.

Iekļūstot kompartijā, cilvēki labprātīgi atsakās no jebkādiem saviem personīgiem principiem un kļūst par kompartijas garīgo un fizisko vergu, apmaiņā iegūstot zināmu materiālo stabilitāti. Tā ir līdz šim pasaulē izcilākā masu ieprogrammēšana ar cilvēku pašvērtības celšanas viltu, radot tajos iespaidu līdzdalībai un atbildībai valstiskajos lēmumos. At-

brīvoties no šādas verdzības cilvēki var tikai fiziski. Garīgi viņi, ja arī individuālas prāta spējas nebūs zaudējuši un būs spējīgi uz patstāvīgiem secinājumiem, paliks sava viedokļa sabiedriskā uzturēšanā mazdūšīgi.

SLEPENĀ STRUKTŪRA – VDK

Pēc redzamāko PSRS varas struktūru – starp tām arī kompartijas – sabrukuma viena tomēr spēja sevi gandrīz pilnībā saglabāt. Tā bija VDK struktūra. Kā PSRS varas laikos slepenai, tai arī pēc PSRS sabrukuma nebija gaismā jāparādās. Arī funkcionēšanas līdzekļi tai izradījās autonomi – visi PSRS tirdzniecības flotes ārvalstīs nopelnītie un noguldītie līdzekļi. Pēc PSRS likvidācijas, VDK šos līdzekļus sadalīja saviem virsniekiem ar uzdevumu: mācīties rīkoties ar kapitālu. Tā radās pirmie miljonāri. Neiedomājami, ka VDK pēcteči šo līdzekļu izmantošanu būs tā vienkārši izlaiduši no savām rokām. Droši vien saglabājušās nelegālas struktūras, kas šodien ar šiem līdzekļiem strādā nākotnes Krievijas impērijas labad.

Valsts varu neviens labprātīgi nepamet, pie tās turas zobiem un nagiem. Sarkano pulkvežu huntas rokās tā bija PSRS laikos un palika arī Krievijas Federācijā. Tikai, sabrūkot PSKP, huntas sastāvs izmainījās par labu VDK kadriem. Pie varas valstī nokļuva VDK pulkvedis V.Putins, un no šā brīža Krievijas Federācijā valda Putina hunta. Līdzīgi "varas maiņa" notika LPSR, vienīgi A.Gorbunovs savu huntu atklāti personīgi vadīja tikai dažus pirmos "atjaunošanās" gadus.

BIEDRA GORBUNOVA HUNTA

PSRS sabrukuma un LR "atjaunošanās" brīdī valstiski kadri bija tikai Latvijas Kompartijas ideoloģiskajam sekretāram biedram Anatolijam Gorbunovam: PSKP nodaļas Latvijas Kompartijas (LKP) un Valsts Drošības Komitejas (VDK) Latvijas nodaļas nomenklatūra – sarkano pulkvežu huntas LPSR daļa.

Kā komunisti un Padomju varas valstsvīrs Anatolijs Gorbunovs, protams, ir latviešu nacionālistiem nepieņemams, taču pēdējie spiesti atzīt A.Gorbunova kā valstsvīra māku, ar kādu viņš tik sarežģītos apstākļos, ar tik maziem cilvēku dzīvību zaudējumiem, novadīja savas totalitārās valsts likvidāciju, pareizāk, transformāciju.

Uz A.Gorbunova paveiktā fona viņa daudz augstāka ranga kolēģis Mihails Gorbačovs izskatās pabāls. Protams, no A.Gorbunova nevarēja gaidīt kādu māku jaunas valsts citā sabiedriskā sistēmā radīšanā. Taču viņš atstāja mums, latviešiem, mantojumā savu valsts kadru plejādi, un citas mums pagaidām nav un ne tik drīz būs.

"Trešajā atmodā" Anatolijs Gorbunovs vadīja tikai valstisko kadru latvisko daļu, kas sastāvēja vienīgi no "padomju latviešiem", jo gados vecākie, kā arī no Rietumiem atgriezušies, latvieši tika ātri atbīdīti. Šis Gorbunova huntas kodols veikli savācās t.s. "Klubā 21", kas ar 5.Saeimas vēlēšanām pārtapa politiskajā pseidopartijā "Latvijas ceļš".

Pārsteidz, ka ne tikai šie kadri izradījās biedra Anatolija Gorbunova rīcībā, bet arī visa Pasaules Brīvo Latviešu Apvienības (PBLA) vadība. Tāpēc

no emigrācijas latviešiem "atjaunotās" valsts vadiņai nekas prātīgs tēvzemē neatgriezās, tikai pelēcīgi neveiksminieki.

Gorbunova huntas rīcībā nonāca arī okupantu varas pakalpiņu latviešu organizētā un pārpildītā Latvijas Tautas fronte (LTF) – Latvijas "padomju tautas" organizācija, kurai nez kāpēc piešķirūši latviešu tautas nacionālās atmodas trešo kārtas numuru. Šie Gorbunova huntas kadri, internacionālisti, ateisti un materiālisti vienoti biedriski atteicās no komunisma – "vienīgās pareizās mācības". Zaudējuši jebkādu ticību un morāli, viņi pavisam dabiski un loģiski nonāca Naudas Dieva varā, un šo jauno stāvokli nosaukuši par "brīvības atgūšanu"! Kam?

HAMELEONI

Tie latvieši un citi nekrievi, kas saskrēja PSRS Kompartijā, skaidri zināja, kas Padomju Impērijā tā par valsts varas organizāciju, kāda attieksme tai pret nekrievu etnosiem un nacionalitātēm bijušajā Krievijas Cara Impērijas teritorijā. Tāpat apzināti nodeva sevi pret savu etnosu vērstas svešas varas kalpībā. Jo tie necerēja, ka šī vara kādreiz brūks un par nodevību būs jāatbild savējo priekšā. Tolaik svarīgāk bija tikt pie tās komunistu biedra kartes, jo tā solīja ne mazākus personiskos labumus kā augstskolas diploms.

Viņi gan mēģināja sev un citiem iestāstīt, ka kompartijā ir lidojuši nolūkā to mainīt (uzlabot) no iekšpuses. Viņu jaunākā paaudze pat īpašu nosaukumu sev izdo-

mājusi – reformkomunisti. Tīri "idejisko", kas iestājās kompartijā, lai cīnītos par savas tautas "gaišāko nākotni", jau bija stipri maz: latviešiem – varbūt vienīgi A.Rubiks. Pārsvārā visi bija kolaboracionisti – pašlabuma meklētāji. Lieki starp šiem "tovariškiem" meklēt kādu latviešu nacionālistu! Pēc PSRS sabrukuma reformkomunisti transformējās ideoloģiskos hameleonus, kas staigā no vienas varas partijas (kurai nav citas ideoloģijas kā vienīgi atrasties pie varas) uz citu, kura sola drošāku varbūtību tikt pie valsts varas amatiem.

Tad, lūk, PSRS laikos šī komunistu masa tika ietrenēta demokrātiskam centrālismam, kas praktiski nozīmēja bezierunu paklausību PSKP Politbirojam. Šie "tovariši" bija no Demokrātiskā Centra viegli un droši vadāmi, jo katram skapī bija kāds savas tautas nodevības skelets. Šī paklausība Centram jau iegājās komunistu un jauniniešu gēnos un noteica viņu domāšanas veidu šablonisku – abstraktu, t.i., kā iedresētu vai ieprogrammētu. Asociatīvi jeb tēlos domājošie tika iznīcināti, jo totalitārās un mafiozās valsts vadošajiem bija bīstami.

Bezierunu paklausība un verdziska uzticība priekšniekam nav tas labākais kadru atlases princips. Ap profesionāli talantīgu un izlēmīgu vadoni tā salāsies glēvi un pelēcīgi pakalpiņi. Un, ja vēl izvēlē priekšroka tiek dota personīgai pazīstamībai vai pat radniecībai un novadniecībai, tad tādu kadru atlasi citādi kā par negatīvā selekciju nosaukt nevar. Tādā varas un pārvaldes konusā talantam uz

augšu izvīrīties izredzes ir maz. Tas arī bija viens no galvenajiem Padomju varas sistēmas sabrukuma iemesliem, kura sekas pēcpadomju zonā būs vēl ilgi jūtamas.

Pašradošam neatkarīgam sabiedriskam darbam šādi atlasīti cilvēki-invalidi bija nederīgi, viņi mācēja tikai kalpot. Te arī slēpjas tas "kažoku apmešanas" noslēpums, kad komunisti tos apmeta līdzīgi kā Krievijā, tā Latvijā. Un nebūs jābrīnās, ka pie līdzīgiem apstākļiem būs gatavi šo procedūru vēlreiz atkārtot. Kolaboracionisms tiem jau ir asinis: nodevis savējos vienreiz, būs vienmēr gatavs atkārtot nodevību. No šāda redzes punkta jāvērtē reformkomunistu nonākšana un atrašanās pie valsts varas Latvijā.

Bez Maskavas rokas šie kadri nebija spējīgi ne politiski, ne tautsaimnieciski vadīt valsti. Maskavas roku nu ir nomainījis Briseles roka. Kaut ko latviski valstisku gan centās ieviest Latvijā atgriezušies daži rietumu emigrācijas latvieši, bet tie bija trešās *zortes*. To pieņemums bija "atpakaļ pie privātā kapitāla, tas un brīvais tirgus automātiski valstī visu noregulēs, bet valstī ieklūstošās ārvalstu kapitāla investīcijas jūs iecels saulītē!" Neiecēla. No bezparādu LPSR ar ārvalsts investīcijām no Latvijas tika izlaupītas vērtības apmērā 50 miljardu dolāru apmērā, turklāt esam vēl 20 miljardu lielos ārzemju parādos. Patiesību sakot, visus šos pēcpadomju gadus esam ēduši tikai savu pagātņi – tajā sarazoto!

Turpmāk vēl...

GLOBALISMS UN NACIONALISMS

Atsaucoties uz Leonarda Inkina rakstu "Loģika" ("DDD", Nr.21(347))

Jānis Miezītis

Man par šo ir mazliet cits priekšstats. Es uzskatu, ka pasaulē eksistē tikai divi ideoloģiski pretspēki, jeb pretpoli – globalisms un nacionalisms. Nekā cita vienkārši NAV. Jebkas cits ir tikai atvasinājums no šī viena vai otra ideoloģiskā pola.

Līdzīgi kā katram indivīdam piemīt pašsaglabāšanās instinkts, šāds instinkts piemīt arī tautām kopumā. Un šis tautu pašsaglabāšanās instinkts izpaužas kā nacionalisms, jeb, citiem vārdiem sakot, tas ir iemiesots nacionalisms.

Globalisms, savukārt transnacionālā kapitāla interesēs, iznīcinot tautas un valstis, tiecas izveidot uz Zemes kārtējo verdzības laikmetu. Starp šiem abiem ideoloģiskajiem poliēm nav iespējama nekāda vienošanās, kompromiss vai mierīga līdzsāpāvēšana, jo tiem ir pretēji, viens otru izslēdzoši mērķi.

Visi kari, nemiēri, revolūcijas, kas par savu mērķi neizvirza nacionalisma ideju, ir globalistu inspirētas un vadītas. Visas, bez izņēmuma! Lai arī kādus lozungus vai atrunas tās nesludinātu savam attaisnojumam. Jo

ir iespējami tikai divi varianti – vai nu visi notikumi ir pakārtoti tautas iznīcināšanai, vai tautas izdzīvošanai. Vidusceļa šeit vienkārši nav. Un šajās globalistu inspirētajās un vadītajās "revolūcijās" tad arī tiek pielietoti visi tie nelietīgie paņēmieni, kā piesaistīt tautas masas un, protams, arī kā to tautu pēc tam "uzmest", paturot varu "pareizajās" rokās.

Dabīgi, ka tautas masas var mobilizēt no nacionalisma ideoloģijas patapinātas idejas. Tādēļ visām šādām revolūcijām tiek piesaistīti arī nacionālisti. Un galvenā globalistu rūpe vienmēr ir tā, kā nacionālistus, pēc tam, kad "moris savu darbu padarījis", atbīdīt no reālās varas un neitralizēt. Ukrainas gadījumā nacionālisti bija visai tuvi reālās varas iegūšanai. Diemžēl viņiem tas neizdevās, jo globalistu pārspēks un organizētība bija stipri pārāka. Globalistu pusē darbojas gan Rietumi, gan Austrumi. (Latvijas gadījumā tas bija visai līdzīgi.)

Prokrievisko kaujinieku rindās karojošo nacionālistiskās pārliecības cilvēku un Ukrainu spēkos karojošo nacionālistu savienība nākotnē, manuprāt, ir stipri

apšaubāma, jo tos šķir izlietās asinis. Visdrīzāk režīms Ukrainā ar Austrumu un Rietumu globalistu kopējiem pūliņiem ies jau Latvijā iestaigāto taciņu – koķetējot ar tautu, rīkos "demokrātiskas" vēlēšanas, kurās uzvarēt varēs tikai "pareizās", pietiekoši ar naudu apgādātās partijas, bārstīs solījumus un gaišus nākotnes plānus, vienlaikus ar visādu provokatoru un demagogu palīdzību šķēls un tautas acis diskreditēs nacionālistiskās organizācijas, klusām likvidēs aktīvākos nacionālistus, vainu uzveļot Krievijas spēcīnajiem, cīnīsies ar "terroristiem", veidojot pēc čečenu Kadirova parauga slepkavu bandas utt.

Ukrainā ir visai smaga ekonomiskā situācija, un arī to ir iespējams izmantot kā instrumentu tautas novirzīšanai no nacionalisma. Starp citu, arī brunotie spēki labprāt nostājas tā pusē, kas viņiem maksā. Es ļoti negribētu, ka man izradās taisnība, bet diemžēl nacionālistiem uzvarēt Ukrainā ir maz izredžu. Bet, ja nacionalisms neuzvar, tad uzvar globalisms (tāpat kā Latvijā) Vidusceļa šeit nav.

KUR VIŅI DZĪVO – VAI ZOODĀRZĀ?

Jūlijs Augusts Tropš

Mēreni spēlēt antihi-māno – melīgo krievu komunisma teātri, tauta bija spiesta, lai izdzīvotu nākotnei. Protams, tas vairoja verga ģēnus dvēselē. Par visu jāmaksā. Un garīgā verdzība vēl nav pārdzīvota. Arī tāpēc, ka Latvijā turpina valdīt bijušie sarkanie – PSKP *tovarišči* (*komuņagas*). Retais paklausīja sirdsapziņai un nolīda malā. 5. kolonna (zaļie cilvēciņi) joprojām ir te; latvieši izbrauc – joprojām turpinās rusifikācija. Latviešu izdzīvošanas, kur nu vēl uzplaukuma, problēma pabāzta zem tepīka. Ir taču cits “galvenais” – agresors Krievija, Āfrikas bēgļi.

Bet, ja cilvēkā vēl ir dzīvs latvieša gars – tad galvenais viņam ir savas tautas un latviskas Latvijas nākotne.

“Demokrātiskajā” Latvijā šiem lozungiem ir uz-

likts vēl stiprāks cenzūras vāks nekā savulaik Krievijas (gan cara, gan sarkanās) okupācijas laikos. “Lieliskas” melu patiesības plašsaziņas līdzekļos dominē mūsu varneši un viltus inteliģence. Viens otrs mākslinieks lepojas ar saglabātu *komuņagas* biedra karti. NEVIENA vārda par latviešu un Latvijai patiešām uzticīgo citautiešu nožēlojamo dzīvi. It kā varas struktūras nedzīvotu Latvijā, bet izolēti – kā kaut kur zoodārzā. Smadzenes skalo gan Austrumi, gan Rietumi. Komunisma noziegumi (t. sk. čekas maisu izbēšana) kaut kur kavējas... Pat muļķim skaidrs, kāpēc tā notiek. Kā var tautai neatklāt, ka ordeņus saņēmušie iznāks dienas gaismā un ka čekas kalpu sirdsapziņas nes daudzu latviešu izpostītās dzīves un dzīvības?

Taču šī alošanās neturpināsies mūžīgi. Katrs cilvēks, katra tauta un valsts reiz samaksās par VISU. Latvieši jau sen ir samaksājuši Krievijas un Rietumu varmākām visu, vien gadsimta laikā zaudējot pusi, ja ne vairāk tautas dzīvības.

Bet tagad mums prasā ziedoties atkal. Bet tas nozīmē – atrasties kapu bedrē.

Pie Latvijas kapsētas vērtiem ja esam!

Kā liepu lūki savijas...
Vēl ciešāk un stiprāk,
Kā sarenes ar zemi.
To, Dievs, mums lēmi –
Būt latviešiem ar
Nameja gredzenu pirkstā.
No mūžības šī zīme cirstā –
Uz mūžību mums,
Latvijai būt!

J.A. Tropš

LNF bankas konts ziedojumem laikrakstam “DDD”

Latvijas Nacionālā fronte
(Reģ.Nr. 40008033014)

Swedbank (SWIFT kods: HABALV22);

konts: LV40HABA0551034053378

Publikāciju izmantošanas gadījumā atsauce uz laikrakstu DDD obligāta.

Laikraksts DDD Reģ.Nr. 000702221; apl.Nr. M 1196
Iznāk 2 reizes mēnesī Rīga, 2015
Izdevējs: LATVIJAS NACIONĀLĀ FRONTE

(Reģ.Nr. 40008033014)

Norēķinu konts: A/S Swedbank;

Kods: HABALV22 Konts: LV40HABA0551034053378

Galvenā redaktore: LĪGA MUZIKANTE

Redaktora vietniece: LIENE APINE

Pasta adrese: DDD, Lubānas iela 6 – 4,
Rīga LV-1019

tāl./fakss: 67140680

Interneta adrese: WWW.FRONTE.LV

E-pasts: DDD@FRONTE.LV

Iespiests: SIA “Latgales druka”,

Ofsetiespiedums, metiens 5 000, apjoms 2 x A 2

IZNĪCĪBAS PLĪVURS PĀR LATVIJU

Dr. Valdis Šteins

Turpinājums no
iepriekšējā numura

J. P. Sartrs Resentimentu definē kā paša kļūdu pārlikšanu uz ārējiem apstākļiem: ienaidsnīgs vainīgs, *rusšķije* vai amerikāņi vainīgi, vai abi kopā, okupācijas sekas vainīgas, utt. Vienmēr citi vainīgi, tādā veidā noņemot jebkuru atbildību pašam no sevis. Vienmēr kāds cits vainīgs, vienmēr ir attaisnojums paša kļūdām un neizdarībām.

Vistraģiskākais, protams, ir tas, ka garīgā nekrofilija pārvēršas par valsts aparāta un visas birokrātijas ieroci tautas vajāšanai.

M.Vēbers to izskaidro – raksturo nedaudz citādi. Viņš teic, ka pasaulīgo labumu nevienlīdzīgā sadalījumā vainīgi ir privilēģētie, ar savu grēcīgumu un pretlikumīgo esamību pie varas, un tas rada šo uzvedības un domāšanas fenomenu. Bet tad nāks Dieva dusmas un noliks viņus pie vietas. Bet es varu teikt: “Tās kā nenāk, tā nenāk.”

Es domāju, ka viņu visu skaidrojumi labi papildina šo psiholoģisko parādību, šo garīgo nekrofiliju, ar kuru slimo ne jau tikai 99 Saeimas deputāti un valdības ministri, bet 99% visa lumpen-birokrātiskā ierēdniecība. Rakstu 99%, jo atstāju iespēju katram deputātam un birokrātam iedomāties vai publiski teikt, ka viņš ietilpst šajā Vienā procentā. *Neaizmirsīsim, ka Lumpen-Birokrāts – tas ir cilvēks, kurš ir bijis slikts savā profesijā un tāpēc kļuvis par ierēdni, bet Tautas ierēdnis ir no profesionālās vides izvīrīts, “cunftes” sūtnis šim amatam. Neaizmirsīsim, ka Lumpen-Elite ir vergturu un vergu psiholoģiskais hibrīds.*

Līdzīgs nosaukums ir citai psiholoģiskai parādībai, bet tā arī ietilpst augstāk apskatīto parādību kūrī, un tiek saukta par **Resentimentu** (*etimoloģiski jau tas pats, kas resentiments, bet izdalīts kā termins atsevišķi, jo ienes savas nianšes*). Tas ir pārdzīvotais aizvainojums, gremzde, pazemojums, pārdzīvotā netaisnība, no pārdzīvotā netaisnība, no izliek to pār citu galvām. Tā ir garīgās nekrofilijas parādība. Tas nav jautā-

jums par piedošanu un otra vaiga pagriešanu kā kristiešiem, tas ir iekšējais psiholoģiskais stress, no kura nevar atbrīvoties.

Es vēlreiz saku, tas nenozīmē, ka nepieciešama, piemēram, piedošana komunistiem, čekistiem – par izsūtīšanu vai pratināšanu, vai radnieku nogalināšanu, vai sakroplošanu, vai kādam no šodienas novadu vietvaldību/patvaldību vadītājam par kādām ļaundarībām. Viņi vienkārši par ļaundarībām ir jāsoda, ne par to tas jautājums, bet gan par pašu jauno vadītāju, kurš ieņēmis iepriekšēja ļaundara vietu. Nedrīkst pieļaut ļaunuma, pat atbilstošā, turpināšanu. Tā ir situācija, kad cilvēks nevar pārvērst šādu pārdzīvojumu, it sevišķi, ja pieminētie ļaundari nav sodīti, un tādejādi nevar atrasties nekādā varas amatā, jo tad šis pārdzīvojums pārvēršas pat ne atbērbā visiem, bet urdošā indevē, varbūt pat neapzi-

nātā ikdienas ļaunprātībā. Pat katrā labā pasākumā viņš iešļāks kādu indes devu vai vismaz darvas pilienu. Atriebība un ļaunprātība iet roku rokā, bet nav viens un tas pats.

LUMPEN- BIROKRĀTU VARA

Mēs apskatījām vēl ne visu garīgās nekrofilijas spektru, bet jau no esošā redzam, cik tā ir postoša, ja pieņem masveida raksturu un kļūst par sociālu slimību – par sociālo garīgo nekrofiliju. Vistraģiskākais, protams, ir tas, ka garīgā nekrofilija pārvēršas par valsts aparāta un visas birokrātijas ieroci tautas vajāšanai. Vajātāju pulks pieaug ar katru dienu, kolosālajā Bredberija grāmatā “451 grāds pēc Fārenheita” ļoti labi aprakstīti šie “dedzinātāji” tiešā un pārnēstā nozīmē. Viņi, paši būdami sociālie parazīti un mentālie vergi, kļūst par tautas gara smacētājiem, gara mantu “dedzinātājiem” un garīgiem nekrofāgiem.

Anonīmai Lumpen-Birokrātu varai ir patvaldniecisks raksturs, tā ir izspiešanas un pazemošanas vara. Tās uzdevums: ar savu uzvedību un rīcību turēt tautu paklausībā. Tas izriet no birokrātiskās varas esamības jēgas – pastāvēšanas mērķa. Birokrāts vienmēr baidās no augstākstāvošas priekšniecības, bet tajā pašā laikā viņu vada pieminētā skauģa-verga resentimenta psiholoģija. Nokļūstot aizvien

augstākā amatā, šie cilvēki kļūst aizvien bīstamāki sabiedrībai.

“STOKHOLMAS SINDROMS”

Nekrofilija rada visvarēnības ilūziju. Viens no ievērojamākiem Pasaules psihoanalītiķiem Ēriks Fromms garīgo un seksuālo sadismu izskaidro ar tiekšanos iegūt absolūto varu pār dzīvo. Bet problēma ir tā, kā raksta Fromms, ka šī faktiski ir glēvulības un bezspēcības kompensācija. Sadisms un nekrofilija kā kompensācija – “Bet es tevi samīšu..., jo esmu pie Varas”.

Garīgā nekrofilija ir viens no Antropocīda, Etnocīda un Genocīda ierociem. Tagad iedomājieties, ka ar šo Nāves mīlestību tiek aplaimota visa latviešu tauta. Sociālās slimības cēloņi ir dažādi un daudzveidīgi, bet viens no galvenajiem Cēloņiem, kāpēc notiek tā, kā notiek, ir tas, ka 25 gadu laikā vēl aizvien mums ir “nestrukturētā sabiedrība” un Labiešu institūcijas neesamība (jebkuru asnu garīgie nekrofāgi tūlīt nograuz). Tas rada bezspēcību pretoties ļaunumam, tas rada visai sabiedrībai “Stokholmas sindromu”. Sabiedrība identificējas un pat aizstāv

savus aplaupītājus un iznīcinātājus.

Masoni izgudroja divas prettautiskas institūcijas, ar kurām viņi publiski ļoti lepojas, proti – PARLAMENTU un (p)REZIDENTU, kuri manipulāciju rezultātā tiek iebalsoti no bijušajiem vergiem un vadīti no kāda Administratora, kurš savukārt nozīmēts no Maģistrāta Beneficiāru institūcijas. Ja parlamentu ievēl no politiskām partijām, tad efekts ir dubultīgs, jo partijas (Latvijas gadījumā tās ir politbrigādes) nekad neļaus izvirzīties no tautas vidus harizmātiskiem cilvēkiem – Labiešiem. **Vienkārši baidi ģeniāls izgudrojums!**

Vai ir Risinājums?
Jā, ir! Atbilde vienkārša – Tautvaldība, t.i., tautas vara (*Satversmes 2.pantā otrā sadaļa, kura nav realizēta*). Tauta izveido pašpārvaldi – Augstāko Sapulci jeb Augstāko Padomi, kura dod Padomus, nevis Likumus un Pavēles. Tā veidojas no gara aristokrātiem (nookrātiem un meritokrātiem) – Labiešiem; tā veidojas pēc tautas vienprātības – konsensusa principa. Visa alfa un omega ir – Pašorganizēšanās un Pašnoteikšanās!

Mums ir jānoņem Iznīcības plīvurs, kurš ir pārvilkts mūsu tautai!

Pičuku Prīdis

Čagladešys Joņs & Co

Kas ir Pičuku Prīdis – es nezīnu, bet pieņemsim, ka tā sauc žurnālistu, kurš radio vada “Brīvo mikrofonu”. Tāpat pieņemsim, ka Pičuku Prīdis ir netradicionāli orientēts, viņam ir sieva cittautiete un novadnieks vai draugs kāds valstsvīrs. Jūs teiksiet, ka pirmais izslēdz otro – bet tas tak Pičuku Prīdis!

Kad nu viens ietiepīgais, kurš iedomājas, ka “Brīvais mikrofons” tik tiešām ir brīvais mikrofons, nevis vārdu spēle demokrātiskā sabiedrībā (nesaki “jā” un “nē”, “balts” un “melns”) vai Pičuku Priža mikrofons, sāks vai katru reizi zvanīt, lai pateiktu savu viedokli par netradicionāli orientētajiem, cittautiešiem vai valstsvīriem, tad skaidrs, ka nekādas tolerances no Pičuku Priža puses nesagaidīs, lai ar iepriekš tas būtu apgalvojis, ka vārda brīvība viņam svēta lieta. Vai pat brīvi citējies Voltēru: “Es nepieķirītu jūsu idejām, bet es cinišos, lai jums būtu iespēja tās izteikt.”

Tā vietā ietiepīgais tiks apvainots visos iespējamajos brīvā vārda ļaunprātīgas izmantošanas nolūkos un atslēgts. Lai gan tādu spriedumu var paziņot tikai tiesa pēc visu apstākļu izmeklēšanas. Skaidrs, ka taisnai tiesai grūti nāktos, jo līdz šim vēl neviens nav pastrādājis nekādas varas darbus, atsaucoties uz ietiepīgā izteicieniem. Respektīvi, Pičuku Priža pieņēmumi un rīcība ir izteikti subjektīva ar objektīvu vēlmi tam piesaistīt valsts resursus, kas diez vai tam ir paredzēti.

KLŪDAS LABOJUMS

Iepriekšējā numurā tika publicēts Dainas Kaprāles raksts “Iebildes un piebildes”

Publikācijas astotās rindkopas otrajā teikumā ir ieviesusies kļūda. Teikumam vajadzēja būt šādam: “Diemžēl R. Bergmanis nokaunējās no “par” balsojušajiem citu valstu ministriem.”

Atvainojamies mūsu lasītājiem!